

CICINOVICKE 7

interno glasilo Srednje šole Metlika

september 2011 – junij 2012

UVOD

***“Pa je spet zazvonil šolski zvonec,
počitnic - krasnih - spet je konec!”***

Tako je. Pa nam ni nič žal, saj nas je že večina čakala, kdaj bomo spet vohali nove zvezke, knjige, ki imajo vsak september tako izrazit tiskarski vonj. Pa ne le-to. Želimo si zaposliti še druga čutila; vsekakor si moramo napasti oči ob novi modi po šolskih hodnikih, pripraviti ušesa na nekajminutne trače, ki vzpodbujajo smejalne encime, polniti trebuščke z zdravo šolsko prehrano ter okušati dobrote iz sosednje picerije. In še bi lahko naštevali užitke iz obrobnega šolskega načina življenja. Osrednji del našega skupnega bivanja pa je še vedno namenjen pridobivanju znanja iz izbrane stroke in izkušenj iz čim bolj naravnega ter pestrega sožitja vseh nas, ki se trudimo za naš drugi dom; to ste vi, dijaki, mi, profesorji, vzgojitelji v vrtcih, in seveda naši malčki, ki bodo tudi z vašo pomočjo zrasi v odgovorne ljudi. Zelo vmesno je vprašanje, ali se zavedamo te velike odgovornosti. V vseh zgodovinskih dobah so si ljudje prizadevali za boljši svet in mi smo v svojem obdobju pravzaprav v srčiki te družbe. To pomeni, da lahko in da je naša dolžnost za boljši svet narediti še več. Bombardirajo nas s tezami, da je svet moralno izprijen, vse bolj pokvarjen in podobno. Naj vas ne prevarajo take povprečne sodbe o svetu in ljudeh, da ne bi imeli volje narediti kaj dobrega. Modri ljudje trdijo: “Za vse sije sonce in tudi ti se lahko obrneš proti njemu.”

Torej, novi izzivi so pred nami. V 7. številki bo govora o BESEDNIH IGRAH. Radi bi postali bolj učinkoviti pri učenju materinščine v predšolski dobi in v prvih razredih osnovne šole. Opažamo slab besedni zaklad, slabo razumevanje besedišča, okoren in predvsem neslovenski slog izražanja, celo izpuščanje črk oziroma glasov ... Kje bi lahko naredili več in boljše, da bi se naši mladi lažje in lepše izražali? Že v srednji šoli, nato fakulteti in celo v službi se posamezniki zalotijo, da gredo ustrezne besede in povedi v določeni situaciji prevečkrat zelo težko z jezika. Nekaj za to lahko naredimo. Najmlajše bomo v materinščini poskusili uriti z besednimi igrami. Dragi dijaki, spoštovani starši in profesorji - NA POMOČ. Lotite se brskanja po spominu, literaturi, ustnih virih in nam zapišite svojo besedno igro, za katero mislite, da bi pripomogla k bolj učinkovitemu učenju naše lepe materinščine. Prepričana sem, da nas na tej poti čakajo užitki ob odkrivanju zakopanega zaklada.

Marija Nemanič, prof.

PRVI ŠOLSKI DAN MED BODOČIMI VZGOJITELJI V METLIKI

**»ALI SMO SE ODLOČILI PRAV?«
se sprašujejo današnji fazančki v srednješolskih klopeh.**

Tako so se v Srednji šoli Metlika – Šolskem centru Novo mesto – ponovno napolnile pisane učilnice. Po »sprejemnih izpitih«, če jih lahko tako imenujemo, v prelepem septembrskem jutru na Partizanskem trgu 4 smo sprejeli 50 novih dijakinj in dijakov, ki se želijo šolati za vzgojiteljice in vzgojitelje predšolskih otrok. Pred tričlansko komisijo, ki so jo sestavljale ravnateljica Branka Klarić in razredničarki Aleksandra Matjašič ter Mira Brinc, so prvošolci morali pokazati, če imajo dovolj talentov, dobre volje in znanja za uspešno šolanje v programu predšolska vzgoja.

Katarina in Črt sta pripravila »izpitna vprašanja« in posameznike preizkusila v vzgojiteljskih sposobnostih; morali so pokazati nekaj ustreznih gibov za jutranje razgibavanje v vrtcu, se preizkusiti v pripovedovanju pravljice Rdeča kapica in risanju sanjskih profesorjev.

Vsekakor je komisija soglasno pritrdila, da so zelo izvirni, iznajdljivi in da bodo ob strokovni pomoči naših profesorjev zmogli velike napore – ti so neizbežni, saj je poklic vzgojitelja otrok izredno zahteven. Vzgojitelji namreč izvajajo »življenjski projekt« za dobro človeštva!

Marija Nemanič, prof.

Še čisto romantični od počitnic ...

Vsak v sebi skriva en majhen košček romantika. Nekateri to ne kažejo v družbi sovrstnikov, vendar ko pridejo v naravo, iz njih privrejo misli romantika. Drugi nočejo tega niti sami sebi priznati, spet tretji pa to obešajo na veliki zvon. Neke jesenske nedelje se odpravim na sprehod v gozd. Pod mojimi nogami šelesti listje, pogled obračam proti nebu in opazujem krošnje dreves. Listje je v vseh jesenskih barvah. Veter rahlo piha in listje se v zraku vrtinči in počasi spušča na tla. Narava počasi umira, odpravlja se k počitku. Živali si pripravljajo zalogo za dolgo zimo. Vse poteka tako umirjeno. Usedem se na tla, opazujem mravlje, ki pridno ena za drugo nosijo listje, suhe vejice in še kaj v mravljišče. Nobeni se ne godi slabo. Vedno so skupaj, marljivo delajo in druga drugi pomagajo. Nobena ni tujec med njimi. Zakaj ni tako tudi med ljudmi? Zakaj se včasih počutim kot tujec med prijatelji? Spet grem dalje in opazujem ptice, ki preletavajo nebo. Tako svobodne so, nič jih ne omejuje, celo nebo je njihovo. Človek pa živi v ječi življenja. Zakaj tudi človek ne more biti tako svoboden?

Uležem se na mehko travo in opazim ličinko, ki se iz nje počasi kobaca metulj. Ves vesel prihaja na ta svet. Ne ve, kaj ga čaka na tem pokvarjenem svetu, na ve, koga se mora bati in kaj je dobro zanj. Vendar se bo hitro navadil na svet in lahko bo dolgo živel. Ko tako hodim po gozdu, zaslišim šelestenje listja. Napnem oči in ušesa, ugotovim, da se mi nekdo približuje. Hitro skočim za grmovje ter se ga izognem in se trudim, da me ne bi zmotil pri mojem lepem občudovanju narave. Kakšen egoist sem! Še malo se sprehajam, potem pa se odpravim domov.

Polna različnih misli hodim proti domu. Še malo sanjarim, a kmalu se spet spustim na ta svet. Spet utripam v ritmu srca te družbe in košček romantika potlačim na dno srca.

Tina Kočever, 2. a

BEREM ZATE, BEREM ZASE IN S TEBOJ

Ob začetku šolskega leta vabimo vse, ki radi berejo in prebrano analizirajo. Letošnje leto smo si izbrali pisatelja Draga Jančarja, ki ga bomo prebirali celo šolsko leto in ga ob koncu povabili na obisk. Najprej preberite njegovo uspešnico *To noč sem jo videl*. Ta roman je dobil kresnikovo nagrado (2011). Potem si izberite še kakšen njegov roman. Srečanja bomo sproti dogovorili.

Vaš bralni klub

V ponedeljek, 19. 9., smo dijakinje iz vseh letnikov naše šole ob 8. uri proslavile dan zlatih knjig, in sicer smo prebirale pravljice s prvo triado osnovne šole. Sedem dvojic se nas je razporedilo po metliški, suhorski in podzemeljski osnovni šoli.

BRALNI MARATON 2011/12

Branje pravljic, 19. 9. 2011, prvi triadi v OŠ Metlika, Suhor in Podzemelj.
Mentorica Marija Nemanič

1. Maja Kuzma in Urška Kemprle, 4. a – PODZEMELJ

Ježek najde družbo – 2 ponovitvi

2. Maja Kukman in Mateja Lindič, 4. a – SUHOR

Pekarna Mišmaš – 2 ponovitvi

3. Katarina Kostelec in Aleksandra Rožmarin, 3. a – METLIKA

Volk in sedem kozličkov – 2 ponovitvi (2. razred)

4. Urška Gregorič in Anja Kopinič, 3. a – METLIKA

Mišek Tip je sebičen - 2 ponovitvi (1. razred)

5. Črt Ivetac in Matic Brulc, 3. b – METLIKA

Bobek, oglje in slamica - 2 ponovitvi (3. razred)

6. Eva Plut in Tea Štampalija, 3. b – METLIKA

Medved išče pestunjo - 2 ponovitvi (1. ali 2. razred)

7. Nina Barborič in Barbara Novak,

Zvezda želja – 2 ponovitvi (2. ali 3. razred)

EX-TEMPORE V METLIKI

Letošnji jubilejni, 30. po vrsti, ex-tempore smo doživljali v Metliki med mestnimi zgradbami, ki so nas vsaka po svoje nagovorile, da smo z užitkom imeli kaj prenesti na papir. Izbrana tema je bila VEDUTA ali mestni predeli Metlike. Vsi udeleženci smo se dobro odrezali. Našo umetniško žilico ni ustavil niti dež z nizkimi temperaturami. Vsekakor bo v prihodnje tudi razstava najboljših del, ki se je že veselimo. Včasih je dobro s primerjanjem med najboljšimi vzpodbuditi tekmovalni duh, ki nas lahko požene v višave.

Kaja Ritonija in Leja Gornik, 1. a

EX TEMPORE

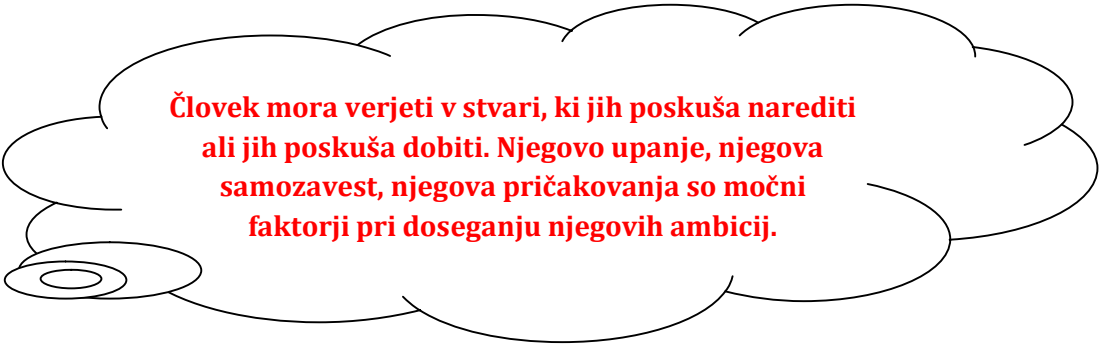
Zaključna prireditev je bila v mladinskem centru
v torek, 22. 11. 2011, ob 17. uri

Upihnili smo tudi svečke na jubilejni torti in skupaj zapeli Vse najboljše.

Likovna umetnost je dandanes zelo razvejana.

Knjige, izložbe, spletne strani, in drugi mediji bi bili brez likovne opreme pusti, manj informativni in neprivlačni. Fotografija si je utrla pot v najširši prostor, in nas spremlja praktično na vsakem koraku. Zato se ni čuditi, da je zanimanje za tovrstno umetnost čedalje večje.

**Človek mora verjeti v stvari, ki jih poskuša narediti
ali jih poskuša dobiti. Njegovo upanje, njegova
samozavest, njegova pričakovanja so močni
faktorji pri doseganju njegovih ambicij.**

TUDI LETOS »EVROPA V ŠOLI«

Na vseh možnih področjih se naši dijaki potegujejo za lepe nagrade, potovanja v Evropo. Lahko pišejo, rišejo, komponirajo, raziskujejo ... samo da zmagajo! Želimo vam veliko navdihov na motiv:

**JAZ TEBI RADOST –
TI MENI MODROST**

**Izdelke za natečaj moramo oddati do sredine februarja. Imate dovolj časa za
razmislek in kvalitetno delo.**

»Ko sem bila v vrtcu, sem bila vsa ponosna, ko so prišli na obisk dedki in babice. Moji so vedno prišli. Skupaj smo se igrali in pokazala sem jima, kaj delamo vrtcu. To mi sedaj veliko pomeni, ker vem, da nihče od njiju ni imel nikoli časa na pretek, a zame so si ga vseeno vzeli.«

Maja Pirc, 2. b

Leti, leti

Namen igre: **krepitev logičnega razmišljanja in hitrejšega odzivanja**

Število igralcev: **2 ali več**

Otroci s prstom ali z dlanjo potrkavajo po mizi. Oseba (vzgojiteljica), ki prične z igro, glasno izgovarja: »Leti, leti, leti, ...«. Vsakih nekaj sekund izgovori besedo (žival, osebo, stvar, ...), ki leta po zraku ali pa tudi ne. Če pove stvar, ki ne leti (na primer drevo), otroci nadaljujejo s potrkavanjem, če pa pove stvar, ki leti (na primer regratova lučka ali metulj), pa morajo igralci čim hitreje dvigniti roke v zrak.

Otroci, ki roke dvignejo prepozno ali jih dvignejo pri besedi, ki ne leti, dobijo negativne točke. Igra je primerna za otroke, stare od 5 do 6 let, ki že poznajo poraz. Vsekakor krepijo besedni zaklad z logiko. Igra je tako besedna kot gibalna.

Dokončaj stavek in sestavi zgodbo

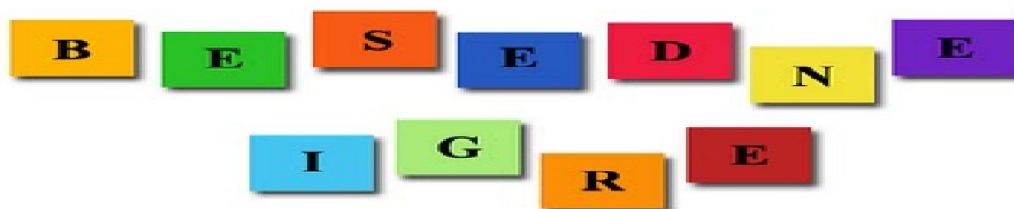
Namen igre: **krepitev domišljije in usvajanje preproste skladnje**

Število igralcev: **4 ali več**

Otrok pove prvi del stavka, drugi ga dokonča. Potem drugi otrok pove prvi del novega stavka in ga tretji dokonča in tako naprej. Smešni stavki se bodo sestavili v smešno zgodbico, ki bo zelo nasmejala otroke.

Ta igra je primerna od 4 leta naprej, saj pri teh letih otroci že znajo besede družiti v stavek. Otroci si krepijo domišljijo in usvajajo preprosto skladnjo.

Manca Šetina, 2. b

Comenius v Srednji šoli Metlika

»Vsi smo lahko prijatelji,« s tem geslom smo zaključili aprilsko druženje z našimi partnerji iz Latvije. Od 29. septembra do 9. oktobra 2011 pa so naši dijaki iz 4. a s spremljevalci preživeli nekaj nepozabnih dni v Nereti, ki leži dobrih 100 km od glavnega mesta Rige. Ravnateljica naše šole Branka Klarić in nosilka projekta Lorena Mihelač sta ta obisk dogovorili že pred letom, ko je bila dorečena skupna naloga z naslovom Uporabnost šolskega znanja v vsakdanjem življenju. Že ob prvem srečanju so se srednješolci navezali drug na drugega in z zagotovostjo trdili, da bi lahko kar živeli in se učili skupaj. To je sicer tudi eden od namenov projekta Comenius, da bi podrli »tiste umetne« meje med ljudmi, da bi vzgajali strpne Zemljane, ki bi se zavedali razlik, in bi mladim privzgojili čut za izmenjavo dobrega. Navsezadnje, kakor trdijo antropologi, se »na vseh koncih sveta razvijajo pravljice, ker je notranja struktura ljudi povsod enaka«.

Ko smo potovali na svojo zaključno ekskurzijo, smo pripravili svoj program, ki smo ga predstavili našim prijateljem v Latviji. Zvenel je tako:

PODOBA SLOVENSKE DUŠE V LJUDSKIH PESMIH IN PLESIH

(BELOKRANJSKI IN GORENJSKI LJUDSKI PLESI, NOŠE IN PESMI)

Urška: Mi smo Slovenci, najbolj južni Evropejci -

med morjem in gorami smo doma *(pokažejo zemljevid)*

Gaja: znani širom smo sveta,

lipov list in spevna pesem nas predstavljata.

Urška: Rdeče belo pisano je lectovo srce *(ga pripne)*,

Gaja: čipka idrijska o lepotah naših vse pove. *(jo pripne)*

Urška: Slovenija ljubezni polna je, *(pokažejo tisti znani zapis z love)*

Gaja: vinska trta dobro voljo vsakemu vžge. *(pokažejo grozdje in vino)*

Urška: Mi pa z Bele krajine prihajamo

v beli noši radi mi zarajamo, (se zavrtijo)

Gaja: na mizo vedno si postavimo: (počasi postavljajo predse)

Belokranjska pogača – za vsako priložnost najboljša jedača, (pokažejo)

metliška črnina – kraljica je vina! (nazdravijo)

Gaja: Mi smo dijakinje in Sebastjan iz Srednje šole v Metliki. Izšolali se bomo za vzgojiteljice in vzgojitelja predšolskih otrok. Vzgojitelji si morajo izostriti čut za ozaveščanje in ohranjanje svojega narodnega blaga, da bodo le-to znanje prenašali na mlajše rodove.

Urška: Slovenci smo narod z raznoliko ljudsko kulturo. Želimo vam jo posredovati skozi izdelane predstave in predvsem skozi naše občutke. Uživajte v naših predstavah in svojih občutkih!

Profesorica Lorena nam je za to priložnost spisala latvijsko pesem ES Skupstu. Zveni zelo dobro.

"Na pot v Latvijo smo se odpravili v nočnih urah, in sicer smo potovali preko Slovenije, Avstrije, v jutranjih urah smo opazovali pokrajino Češke in Poljske ter se zvečer nastanili v Krakowu, skozi katerega smo se sprehodili. Naslednji dan smo prevozili Litvo in prispeli v Latvijo, kjer smo začeli »živeti latvijsko življenje« - tako gostoljubno so nas namreč sprejeli medse Latviji.

Pokazali so nam svoj vsakdanji način življenja, ki se v marsičem razlikuje od našega. Vsi smo bili namreč mnenja, da mora njihov narod trdo delati na svoji zemlji. Občudovali smo njihove ročne spretnosti in se urili v vezenju voščilnic. Improvizacija v življenju je bila v vsakem

zgodovinskem obdobju dobrodošla, v sodobnem času pa je neizbežna. Tako smo se v dvojicah: eden od nas in dijak iz Nerete, s pantomimo preizkusili v reševanju različnih življenjskih situacij na odru.

Izkazalo se je, da smo prav vsi iznajdljivi in vedno zelo pragmatični. Pomerili smo se v športnih disciplinah in plesali, se sprehodili skozi narodni park Sigulda, si pogledali hidroelektrarno, muzej na prostem, kjer smo po stari recepturi skuhali pravi domači sir in obiskali glavno mesto z bogato kulturno zgodovino. Delo in prosti čas med Latvijci nas je prijetno umirjalo in sproščalo.

Umetniška dela, tako pesmi kot slike, Latvijca Jana Jaunsudrabinša so nas nagovarjala vseh šest dni in na koncu smo se med njimi počutili že kar domači. Na zaključni prireditvi nas je vse skupaj preplaval prav poseben občutek, ko smo si nadeli ročno izdelane zapestnice prijateljstva in kot darilo Latvijcem zapeli njihovo pesem *Es skupstu*. S solzami v očeh smo se od njih poslovili in resnično upamo, da se bomo še kdaj srečali".

Karmen Korene in Nina Putiš, 4. a

SVET POSTAJA GLOBALNA VAS – POSKRIBIMO ZA DOBRE SOSEDSKE ODNOSE!

Iz besede sestavljamo besedo

Na liste papirja napišemo z velikimi črkami razna imena predmetov. Besede delimo na zloge. Otroci jih poskušajo sestaviti. In vsaka naslednja beseda se začne s prvim zlogom prejšnje besede.

Cilji: govorni razvoj, razvoj logičnega mišljenja
Število otrok: 2 in več

Starost: 4-6 let

Otroke bi s to igrico naučili pravilnega izgovarjanja besed, pisanja besed, prepoznavanja besed in raznih črk ter tudi njihov pomen.

Anja Učman, 2. b

MOJA DEŽELA - LEPA IN GOSTOLJUBNA

Tradicionalna prireditev po zaključenem ocenjevanju urejenosti hiš, kmetij, poslopij in okolic v Metliki je bila letos 28. septembra 2011 v Kulturnem domu Metlika. V programu smo sodelovale: Ana Izza Sajko, Katarina Kostelec, Urška Gregorič, ki smo odigrale kratek komični dialog z naslovom:

Zrcalce, zrcalce v dvorani povej,

katera najlepša v deželi je tej.

Špela Vidic in Tamara Kokol sta zaplesali na isto temo:

Zrcalce ...,

katera najboljša v deželi je tej.

Kaj naj povemo o naši predstavi? Katarina in Ana Izza sva si izdelali hiški, in sicer sodobno in staro kmečko - potem pa že veste, kako bi se lahko med njima odvijal pogovor. Malo se prepirata, ampak na koncu se sporazumeta v dobrem kmečkem humorju. Bilo je prav zabavno.

Nastopajoče dijakinje

O NAŠI ŠOLI bi sovrstnikom povedala tako ...

V Metliki imamo samo eno srednjo šolo in to je SŠ Metlika. Šola je majhna, obiskuje jo okoli 160 dijakov, spadamo pa pod novomeški šolski center. Ker nas je tako malo, se vsi med seboj poznamo in se dobro razumemo. Smo pridni, delavni, radi pa tudi malo ponagajamo. Veliko ustvarjamo, rišemo, plešemo, pojemo in se ukvarjamo z glasbilo. Naša ravnateljica je Branka Klarič, ki ni le naša »šefica«, ampak je tudi zelo dobra profesorica matematike. Urniki dijakov so vedno polni, saj imamo zelo veliko različnih predmetov, predvsem strokovnih, ki nas pripravljajo za naše delo v vrtcih, in splošnoizobraževalnih kot so matematika, slovenščina in angleščina. Naši profesorji so super in večina dijakov se z njimi dobro razume, saj so vedno pripravljeni pomagati.

Malica je odlična, kuharice nam jo vsak dan vozijo iz osnovne šole in nam jo postrežejo v novi delilnici. Če komu ni všeč jedilnik, se odpravi v gostilno, ki je takoj čez cesto, čeprav naši profesorji ne vidijo radi, da smo tam. Pouk poteka v osmih učilnicah, do katerih vodijo številne stopnice. Učilnice so dobro opremljene in vizualno prijazne. Do šole pridemo z avtobusi. Prvi dijaki so na šoli že ob 6.30, pouk telovadbe in plesa pa se odvija v telovadnici osnovne šole, do katere vodi kratka pot.

Na naši šoli se imamo lepo, zjutraj je težko vstati le, če je napovedan kakšen preizkus znanja. Srednja šola je vsekakor super, saj se tu sklenejo prijateljstva za večno, ki se nikoli ne pretrgajo, tu se zaznamujemo kot osebe, tu si načrtamo pot za nadaljevanje naših življenj in zato Srednje šole Metlika ne bomo pozabili nikoli.

Katarina Butala, 2. a

ALI VAS ZANIMA, KJE ŽIVIMO?

Ob Kolpi malce sramežljivo šumi, se vijuga, peni in poskakuje Lahinja. Nemir ji zmoti vodomec, ptič, ki se ni dal izseliti iz teh krajev, iz katerih je odšlo v svet na stotine, na tisoče Belokranjcev. Zaradi stiske, zaradi nezgod, zaradi krute in neprijazne narave, zaradi revščine....Belega Kranjca, ponosnega, pokončnega in s pogledom uprtim v bodočnost, najdete po vsem svetu. Belokranjec je kot trta samorodnica: povsod se prime, povsod rodi, povsod razveseljuje, povsod se razdaja in daje. Daje tisto, česar ne morete kupiti v še tako založeni trgovini, v še tako razkošnem butiku. Daje sebe. Belokranjec vas bo za kratek rokav vlekel v svojo zidanico:«Hodi, gremo kaj spit!» In potem vam bo zaupal najskrivnostnejše predele svojega srca, skrite kotičke svoje prešerne duše, častil in počastil vas bo, kot da je kralj, da bi se vi počutili kralja...In od nekod bo priplaval nežni zvok tamburice, zadonela bo pesem: melanholična, tenkočutna, žalostna v svoji vedrini, takšna, kot so Belokranjci. Vsi glinasti so: dajo se oblikovati, toda le toliko časa, dokler se ne pričnejo počutiti ogrožene. Takrat: joj! Nagonsko se postavijo v bran za svoje, zase, za naše. Zemlja med Gorjanci in Kolpo, pa naj je, kakršna že je, je naša: belokranjska. Naša so kola, naša je lepa Anka, naše so pisanice pa vezenine, naš je ciciban, ki teče v veseli dan, naš, belokranjski, je odojek na ražnju, pa črnina, zrasla na Repici ali na Semiški gori, naša je pogača, naša je povitica, naš je bezgov grm nad Obrhom, naša je pomlad, ki jo na konju prinese zeleni Jurij v deželo najmanj štirinajst dni prej, kot jo nato raztroši po Dolenjski, Gorenjski ali Koroški...

Toni Gašperič, Iz stare revije

Članek je napisan za Vzgojiteljado v Kamniku.

ROMANTIK SEM JAZ

V vlogi romantika se predstavljam težko. Za romantike je menda značilno, da so plemeniti, takih ljudi pa je na svetu čedalje manj. Sedaj vsak skrbi le za sebe.

Značilnost romantikov je tudi ta, da se zanimajo za narodno preteklost in ljudsko pesniško izročilo. To me ne zanima tako, kot bi moralo, zato mislim, da bi bila bolj

slab romantik. Če bi bila romantik, bi mi bilo najbolj všeč to, da bi se veliko zatekala v naravo, saj mi je zelo všeč. Ni pa dobro, da so skregani s stvarnostjo, družbo. Mislim, da ne bi zdržala, če bi bila v svojem svetu, zamišljena, ne bi imela prijateljev, s katerimi bi se družila. Ljudi, kakršni so romantiki, je sedaj zelo malo. Le redkokje se kakšen najde. Od dobe romantikov se je svet zelo spremenil. Vsak ima svojo družbo. Ljudi, ki se držijo za sebe, gledamo po strani, saj jih imamo za manjvredne. Nikoli pa ne pomislimo, da so tako sramežljivi in obupani zaradi kakšnega dogodka, ki je lahko negativno vplival na njihovo življenje. To je čisto nekakšen drugačen način življenja, kot sem ga navajena sama. Seveda pa nimam nič proti načinu življenja kogarkoli, saj smo si različni, vsak ima svojo osebnost. In spoštovati se moramo take, kot smo. Ne smemo zaničevati ljudi, ki se nam zdijo slabi, sploh pa ne, če jih ne poznamo. Tudi po videzu ne smemo soditi, saj se lahko izkaže, da oseba, ki je ne spoštujemo ali imamo za slabo, zelo dobro svetuje in je zelo dobra prijateljica.

Anita Vidmar, 2. a

Simona Kos

Veselo žvižga brez piščali.
Kdo?
Rumenokljuni ptiček mali.

Srce

Jaz ga imam in ti ga imaš,
imata ga Jana in Andraž,
ima ga tudi lipa zdrava
in zeljnata ga ima glava.

ROMANTIK SEM JAZ

Ne vem, kako naj začnem. Kot majhna deklica sem si vedno želela spoznati princa na belem konju. Najbrž se sprašujete zakaj. Zelo rada sem poslušala pravljice o princih in princesah in ti so se mi vtisnili v spomin. Že v vrtcu sem imela sanjskega princa, celo dva. Vedno smo si med seboj

govorili, da se bomo imeli radi. Ampak to ni bila prava ljubezen, pač pa le vrtčevska ljubezen, ki mine. Šele v šoli, kjer se vsak zaljubi, sem se tudi jaz. Bila je moja prva ljubezen. Vsak dan sem srečavala svojo simpatijo, nikoli pa me ni pogledal na tak način, da bi bila zadovoljna. Spraševala sem se, ali tudi on do mene čuti to, kar čutim sama. Po približno 8 letih sem šele spoznala, da nikoli ni čutil do mene nič. Bila sem naivna deklica, ki je vedno vsakemu verjela na besedo. Pri 12 letih sem imela že fanta. Zveza ni trajala dolgo, ker se mi je vedno lagal. Čez čas sem imela še nekaj fantov, a nikoli ni bilo tisto pravo. Šele takrat sem spoznala, da to ni pravljica, v kateri se konča vedno srečno. Spoznala sem tudi to, da nihče ni popoln,

popolnega se naredi tako, da spoznaš dobro osebo in jo nato preoblikuješ. Nikoli ne veš, ali je dobra oseba ali ni. Jaz sem se že naučila veliko iz izkušenj, ki sem jih doživela. Vsak naredi napako, mogoče celo večjo. Iz te napake pa se nekaj naučimo. V življenju mi je bilo včasih težko, a sem se pobrala in šla naprej. Življenje je nekaj vsakdanjih padcev in vzponov. Vsak dan je človek lahko žalosten ali vesel. Pridejo dnevi, ko smo razočarani nad ljubeznijo ali nad oceno v šoli. Ampak v to življenje smo prišli zato, da bi uživali in se veselili. Meni se življenje zdi kot nekakšno darilo. Sprejemem ga.

Mateja Ilar, 2. a

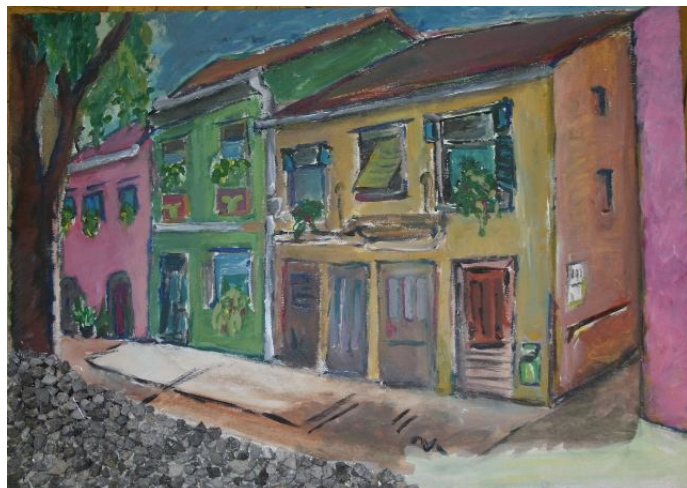

POUČNA IGRA IZ ČRKE DO BESEDE

Pri uri slovenščine smo dobili nalogo poiskati oziroma si izmisliti igro za otroke, ki se nanaša na jezikovno dejavnost. Igra je lahko povezana s črkami, zlogi, besedami ali ugankami. Jaz sem si izmislila igro s črkami. Bel list papirja razrežem na petindvajset enakih delov. Na vsak listič napišem po eno črko iz abecede. Črke naj bodo napisane z velikimi tiskanimi, saj bo tako otroku lažje prebrati črko, ki jo je izvil na lističu. Ko otrok izvleče listič, naj na glas prebere črko, ki jo je dobil, in pove katerokoli stvar, ki se začne na to črko. Nato se še z ostalimi otroki, ki sedijo v krogu, pogovorimo o tej črki, o besedi, ki jo je otrok povedal, in se še vsak od otrok poskuša spomniti drugo besedo na isto črko.

Cilj te igre je, da otrok uporabi čim več idej in izve čim več različnih besed. Tako se širi njegov besedni zaklad, ki je dandanes za šolanje zelo pomemben. V primeru, da otrok že pozna te besede, bo igra zanj le ponovitev, kar mu lahko samo koristi. Pomagal si bo lahko tudi v višjih razredih osnovne šole in srednji šoli pri pisanju vodenih interpretacij in spisov. Menim, da bi bilo dobro in prav, da vzgojiteljice predšolskih otrok uporabljajo pri vzgoji otrok čim več takšnih poučnih iger, saj zelo dobro vplivajo na otrokov razvoj.

Nastja Brunskole, 2. b

DAN ODPRTIH VRAT

ŠCNM – SREDNJA ŠOLA METLIKA

V sredo, 12. oktobra, smo tudi metliški profesorji s svojimi dijaki povabili bolj in manj radovedne obiskovalce v svoj vsakdan. V Novem mestu, v dvorani Leona Štuklja smo pokazali svoje specifične dejavnosti, ki opredeljujejo naš zanimiv srednješolski izobraževalni program, v februarju pa se bomo z našimi gosti lahko srečali v Metliki na informativnem dnevu.

Minili so časi sedenja, presedanja, zasedanja ter »nasedanja« srednješolcev, da bi le sprejemali izobraževalne vsebine brez lastnih dejavnosti in preverjanj v izkušenjskem učenju, dandanes se dijaki poleg teoretičnega učenja tudi aktivno pripravljajo na delo v svojem poklicu. Aktivnosti, ki jih izvajamo pri določenih predmetih in modulih, izvajajo posameznikove talente in tako lahko pri pouku nastajajo sodobne stvaritve, kjer je tradicija kvalitetno nadgrajena z modernimi elementi. Izdelki pri likovnem izražanju so unikati, na katerih se mora ustaviti vsako oko, ki zaznava lepoto. Na naši razstavi smo imeli tudi ročno šivane lutke,

ki jih lahko uporabimo za različne lutkovne predstave. Jernej, Nastja, Lara in Ana Iza so za štiri skupine vrtničkarjev in prvošolčkov odigrali lutkovno predstavo z naslovom Gosenica dobi krila. Kljub sejmiškemu hrupu so otroci negibno strmeli v lutke in s pesmijo ter prisrčnimi odgovori sodelovali z našimi dijaki. Mimoidoči, ki se odločajo za svoj poklic in razmišljajo o nadaljnjem izobraževanju, so si lahko na licu mesta ogledali, kaj počne vzgojitelj v vrtcu. Vrtničkarji so z dijaki tudi zaplesali in zapeli dobro poznane otroške pesmice.

Srednja šola Metlika izobražuje in vzgaja za dobre vzgojitelje naših otrok.

ROMANTIK SEM JAZ

Svet je v mojih očeh večkrat prikazan kot nekaj popolnega, edinstvenega, vendar znova in znova ugotavljam, da je to le prispodoba, ki si jo moja osebnost želi, resnica pa je žal vse prevečkrat ravno nasprotna.

Ta svet, v katerega večkrat rada zaplava moja duša, je prispodoba vsega lepega, plemenitega.

Zatekam se v naravo, kjer se moje srce in duša pomirita od vsega hudega. V tistih trenutkih, ko opazujem naravo, moje misli odplavajo v popoln svet. Vsaka rožica, drevo, trava, metulji ... vsa ta živa bitja pripomorejo k boljšem življenju. Ko pa pomisliš na resničen svet, ves tisti hrup avtomobilov, prerekanje ljudi, spoznaš, da za nas romantike ni prostora v tem realnem svetu.

In zopet razmišljam o tem, kako bi jaz spremenila ta kruti svet v svet, ki bi bil prijazen do vseh ljudi.

Metka Gregorič, 2. a

VZGOJITELJADA 20. oktober 2011

Dijaki komaj čakamo na poziv naših profesorjev, da bi obiskali svoje prijatelje. Tako jih namreč imenujemo, ker vemo, da ne more biti drugače, če smo podobnih interesov in se šolamo v istem programu.

Vzgojiteljada je tradicionalno oktobrsko srečanje slovenskih dijakinj in dijakov, ki se izobražujejo v srednješolskem strokovnem programu predšolska vzgoja. Vsakoletno dogajanje na različnih slovenskih šolah je pestro z dejavnostmi, vsekakor pa se vsi najbolj veselimo veselih in sproščenih trenutkov med svojimi vrstniki. Dan mine kot bi mignil.

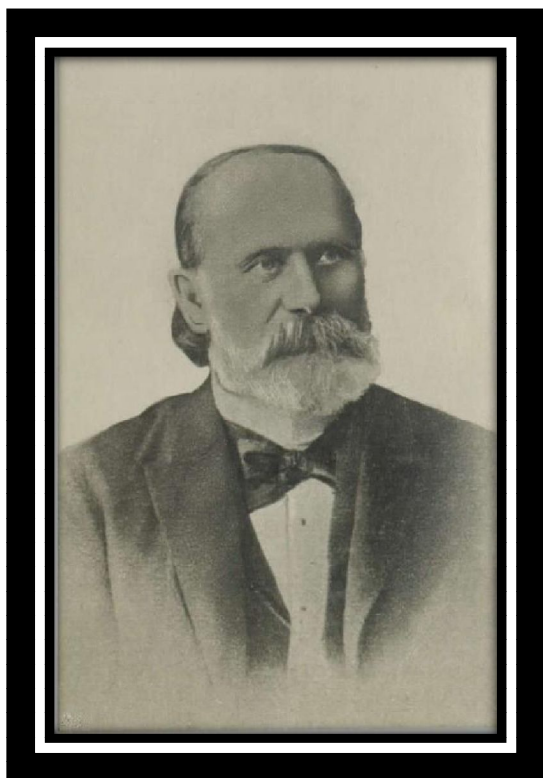
Letos smo imeli vzgojiteljado v Kamniku, in sicer v četrtek, 20. oktobra. Hladno jutro nas ni odvrnilo od dobre volje in »majhnih« pričakovanj. S Katjo sva bili povabljeni v delavnico Slovenski znakovni jezik. Prav zanimalo naju je, kaj bodo počeli z nama, ker o tem nisva imeli

pojma. Potem pa je bilo na najino začudenje delo zelo kvalitetno in smo se ogromno naučili. Ko sva se vozili domov, sva se skoraj lahko sporazumevali z znaki. Pretiravam, ampak resnično so nas naučili veliko. To zanimanje za slovenski znakovni jezik med vzgojiteljicami je iz leta v leto večje, ker so pač otroci, ki prihajajo v vrtec tudi gluhi ali gluhonemi, pa dojenčki, ki se kar nekaj časa ne morejo sporazumevati z besedami ... Tako si olajšamo delo, otrokom pa nudimo zadovoljstvo, ker jih želimo razumeti in jim pomagati v svet. Pri slovenščini smo se o tem že pogovarjali in menda bomo v bodoče pri veččinah sporazumevanja dobili osnove znanja tudi s tega področja.

Sicer pa smo na vzgojiteljadi ustvarjali še v dramski delavnici, novinarski, plesni, športni, raziskovalni, naravoslovni ... in tudi jedli pa pili smo. Letošnje srečanje je bilo nepozabno. Midve greva še drugo leto, če bova le povabljeni.

Katja Krnc in Metka Mlakar, 3. b

O NAŠI METLIKI - raziskovalna dejavnost ob Vzgojiteljadi 2012

Ivan Navratil (1825-1896) se je uveljavil kot urednik, jezikoslovec in narodopisec. V Novem mestu je obiskoval gimnazijo, v Ljubljani pa študiral modroslovje. Na Dunaju je delal kot načelnik in prevajalec za slovenščino in srbohrvaščino. Bil je narodno zaveden in je izdajal spise za Novice ter si izmislil prvi slovenski mladinski časopis Vedež (1848). V Vedežu je ogromno napisal sam, o starožitnostih, preprostih zgodbah iz Bele krajine, običajih ...

Ivan Navratil je imel oster posluh za jezik in talent za izmišljanje novih besed (otroško besedotvorje). Janez Trdina, njegov prijatelj, se je navduševal nad njegovim proučevanjem slovenščine, ker je bil zelo natančen in pravzaprav smešen. Takole je zapisal:

Čudim se lepoti njegove slovenščine. Samo to se mi je zdelo nekoliko sitno, da je pogovarjaje se, bolj pazil na besede kakor na smisel: drže v rokah papir in svinec, je zapisoval vsako novo, njemu še neznano formo ali frazo in povpraševal je vsak hip: »Kako ste to rekli? Povejte jo še enkrat. Hentaj, ta je pa dobra!«

Tako je Navratil v naš jezik uvedel marsikatero novo besedo, da omenimo samo: ŽIVEC. Brez te besede dandanašnji sploh ne bi mogli shajati, saj je v naših dneh vse živčno; ljudje, dejanja, živčno vojno, bolezen, ... Navratil, ki mu je slovenščina tekla gladko in sladko, da se ga človek ni naveličal poslušati, je bil poklican, da se je v narodnih čitalnicah postavil po robu nemščini. Uspelo mu je, ker je v svoj krog povabil mladino in je zato opravičeno »oče slovenske olikane konverzacije«.

Po knjigi Jože Dular, Brata Navratila
Nastja Brunskole in Lara Semenič, 2. b

UGANKE

Izbrala sem nekaj znanih ugank, ki krepijo otrokovo znajdenje v svetu. Zavedati se moramo, da je potrebno otroke civilizirati za ta naš »zapleteni« svet. To ni preprosto. Zato mu vseh podatkov o svetu in življenju ni dobro prinesiti na pladnju, ampak ga moramo spodbuditi, da bo pravi odgovor poiskal sam, na podlagi usvojenega znanja in vedenja. Uganke so primerne od 3 leta starosti pa tja do smrti. Spodbujajo tudi smejalne encime in krepijo splošno razgledanost.

Opomba: Uganke so razporejene po celi številki Cicinovičk 7.

Pujs

Katera žival živi na kmetiji,
je rožnate barve
in zavit rep ima?

Žoga

Brez milosti vsak -
brčne jo v zrak.
Le kdo je ta reva uboga?

Na kartončke narišemo različne živali, rastline, predmete ... Pri igri otrokom kažemo kartončke in oni ugotavljajo, kaj smo narisali. Za otroke, stare od 1. do 3. leta starosti, pod risbico napišemo prvo črko (npr. v - volk).

S to igro otrokom predstavimo nova živa bitja, nove predmete, kako izgledajo, jim povemo kakšno njihovo lastnost. Obogatimo njihov besedni zaklad, širimo otrokovo razmišljanje in predstavo o življenju.

Senca

Te tiho zasleduje,
s teboj se spakuje,
živi le ob luči
in umre,
ko se luč izključi.

Krt

Poznam rudarja -
gore ustvarja.

Pšenica

Noge v blatu,
glava v zlatu.

Lara Semenič, 2.b

Ponosni na svoj scenarij

V našem strokovnem programu se pri modulu jezikovno izražanje otrok učimo pisati scenarije po pravljličnih predlogah. Delo je naporno, saj ti profesorica zavrne delo tudi do 5-krat, dokler niso vsebina, zgradba in jezik takšna, da lahko igro postavimo na oder. Ampak, če vztrajaš, izpade delo zelo dobro. Najin scenarij so potem uporabili za različne prireditve (drugi nastopajoči) in nastopali so po različnih lokacijah za različne potrebe. Ni kaj – je moral biti že dober! Berite odlomek

KAREN KING, GOSENICA DOBI KRILA

PRIPOVEDOVALEC: Gosenica ga ni poslušala in že je urno lezla po drevesu.

(Medtem ko gosenica leze po drevesu, skupaj z otroki zapojemo pesmico Gosenica je lezla – prvo kitico.)

POLŽ: (*zaskrbljeno*) Zeljarka!! Vrni se vendar. Ne delaj neumnosti.

GOSENICA: Ne bodi, no, taka reva. Vem, da mi bo uspelo!

POLŽ: Ampak...(*glasno pogoltne*) Poškodovala se boš!

PRIPOVEDOVALEC: Gosenica ga ni poslušala in že je prilezla na vrh drevesa, na najvišjo vejo in se pripravljala na svoj prvi poskus letenja.

GOSENICA: (*posmehujoče*) Sedaj pa glej in se čudi, kaj znam!

POLŽ: (*prestrašeno*) Zeljarka! Prosim, raje nehaj in se vrni!

GOSENICA: (*vzvišeno*) Oh, seveda, da ne! Pripravljeni, pozor, zdaajjj! (*med padanjem gosenica naglas vpije, pade na tla*) Auu! Boliii!

POLŽ: (*prestrašeno*)Zeljarka! Si cela?? Kaj ti je?

GOSENICA: Dobro sem. Nič hudega mi ni. Le malo sem popraskana.

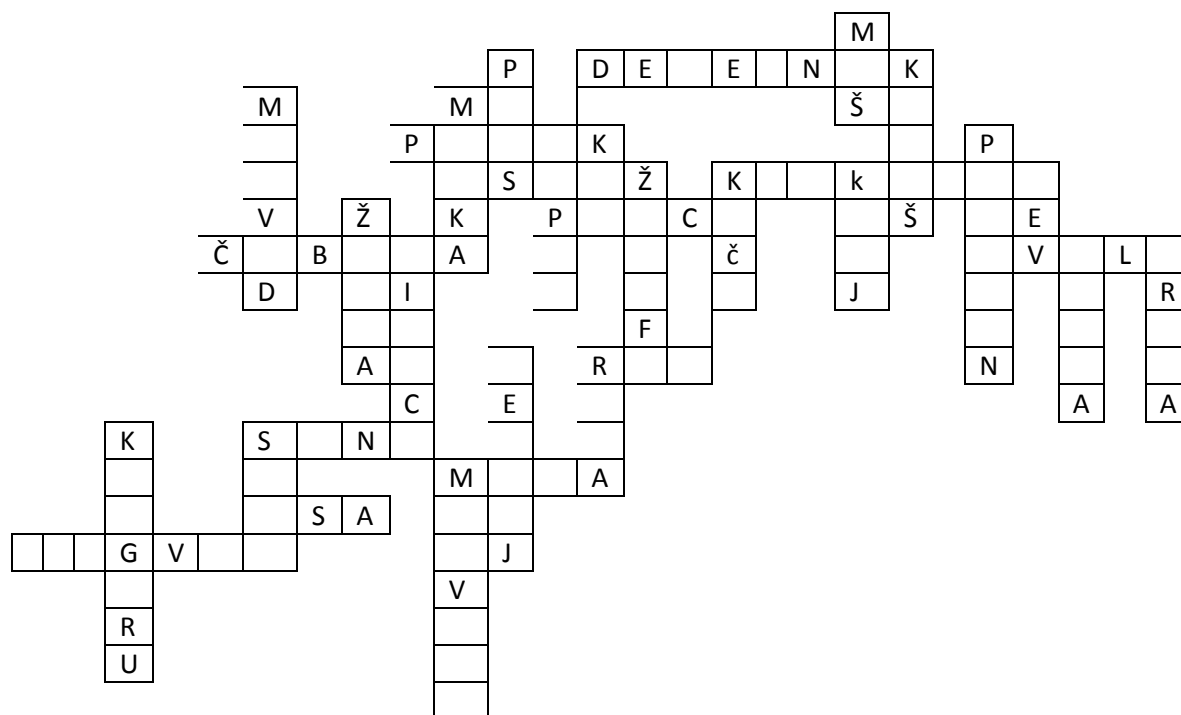
POLŽ: (*strogo, jezno*) Vidiš! Sem ti rekel, da ne moreš leteti. Ti pa kar vztrajaš in vztrajaš.

Karmen in Nina

REŠI KRIŽANKO!

Ana Papež, 2. b

Besede:

KIT, ŽIRAFa, RAK, KAČA, PTICA, KROKODIL, LEV, KOKOŠ, OSA, KONJ, RIBA, MUHA, PES, PAJEK, LISICA, MAČKA, MEDVED, VOLK, ČEBELA, METULJ, DELFIN, MRAVLJA, SRNA, MIŠ, DEŽEVNIK, OPICA, PUJS, SLON, KRAVA, PINGVIN, KENGURU, ŽELVA

Recept za dobro leto: - ščepec veselja - žličko smeha - skodelico zdravja Vse skupaj dobro premešajte in pecite vsak dan. Zaužijte z veliko žličo in pustite, da vas napolni sreča!

Vrba

Stara baba grbasta,
stara baba škrbasta,
kraj vode poseda,
se v zrcalo gleda.

Kozolec

Sredi polja jasen grad:
sama okna, nič ni vrat;
bogatin pridejo,
okna z zlatom zazidajo.

Redkvica

Deklica rdeča,
pod zemljo se skrila,
zunaj šopek pustila.

Note

Jaz pravim, da so mejičice,
v mejicah črne ptičice:
čepijo, molčijo,
nas peti učijo.

e-šolstvo

e.sio.si

Tudi Srednja šola Metlika stopa po e-stopinjah, ki vodijo do sodobnega e-šolstva.

Ni kaj, piše se leto 2012 in starši naših dijakov bodo lahko po zaslugi eAsistenta v šolskem letu 2012/13 v nekaj sekundah po tem, ko smo učitelji oceno zapisali v e-redovalnico, le-to videli na svojem ekranu. Uvajanje poteka postopno!

Otroška duša je čista kot bel papir, na katerega mi pišemo, zato pazimo kaj in kako pišemo. Otroška duša je tako mehka, nežna, zato bodimo z njimi v prijateljskih odnosih z veliko ljubezni, brez katere ne gre. Ljubezen je moč.

OJ, TI MLADOST MOJA

Ko sem bila majhna, smo se igrali različne igrice. Od malega živim na vasi in tam smo imeli boljše možnosti za igro, saj smo imeli več prostora, boljši zrak, igrače so nam lahko starši izdelali tudi doma. Imam še starejšega brata, zato je bila vsaka igra še bolj zanimiva, saj se nisem igrala sama. Brat je bil že precej razgledan in je vedel malo več od mene, me učil, tako da sem se vedno naučila tudi kaj novega. Moram priznati, da je name zelo pozitivno vplival in da sem ga imela vedno rajši kot vse ostale okrog sebe. Velikokrat pa so prišli na obisk še sorodniki. Takrat sva se igrala še s sestričnima. Igrali smo se tudi s punčkami, avtomobilčki in podobnimi stvarmi, ampak najlepše mi je bilo zunaj, v naravi.

Ko sem bila majhna je bil moj stare ate »prikovan« na posteljo. Z bratom sva se igrala in skakala okrog njega samo zato, da se nama je smejal. Njegova dobrosrčnost in zanimanje zame me je spodbudilo, da sem se začela učiti nove stvari, kar sem mu lahko pokazala, da je bil spet dobre volje.

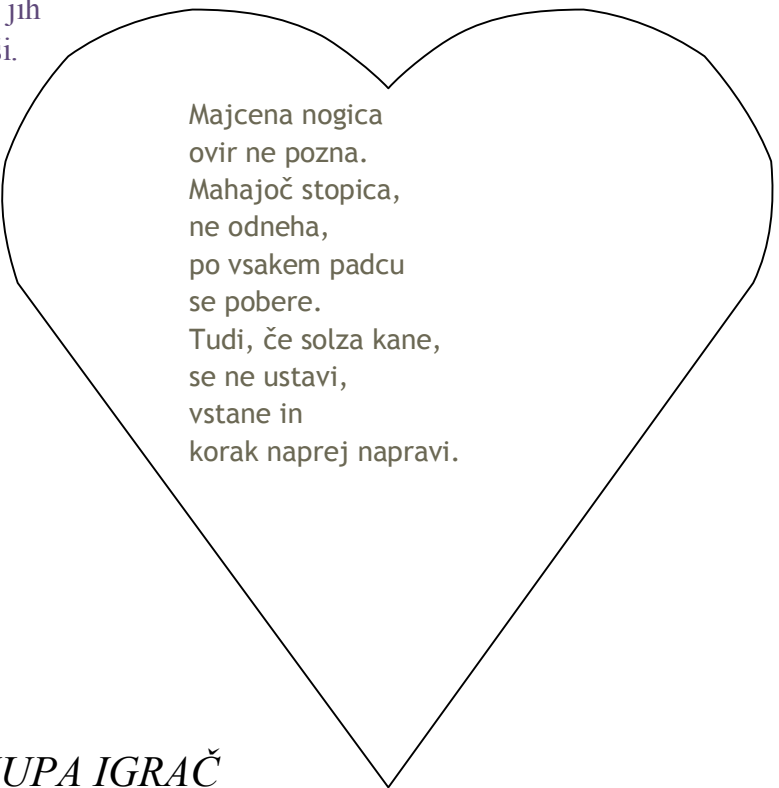
Mami nam je pripovedovala in brala pravljice, še bolj pogosto pa je govorila o dogodkih, ki so se ji zgodili v njenem življenju. To je mene veliko bolj pritegnilo k poslušanju kot tiste pravljice iz knjig. Tako še danes veliko rajši slišim zgodbe, ki so se dogajale v realnem svetu, ne pa tiste napisane pravljice.

Včasih bi se prav rada vrnila v tista rosno mlada leta in v teh letih ostala za vedno, ampak to ni mogoče – zato komaj čakam, da bom starejša, ko bom imela svoje otroke, da jim bom pripovedovala, kako je

bilo včasih, ko sem bila sama majhna. In komaj čakam, ko bodo tekali sem in tja po trati okoli hiše in se smejali in igrali. Takrat se bom tudi jaz spominjala svojih mladih let, najlepših let, ki sem jih preživela z bratom, starši in starimi starši.

V nadaljevanju dodajam članek, ki sta ga napisali moja mami in stara mama.

Simona Veselič, 2. a

Majcena nogica
ovir ne pozna.
Mahajoč stopica,
ne odneha,
po vsakem padcu
se pobere.
Tudi, če solza kane,
se ne ustavi,
vstane in
korak naprej napravi.

BOLJ ZADOVOLJNI BREZ KUPA IGRAČ

V moji rani mladosti mi pravljic ni nihče bral. Knjig s pravljicami tudi nismo imeli. Prve knjige sem videla, ko sem začela hoditi v šolo. Spomnim se, da sem vsak večer gledala risanke in ko si je zajček umil zobe, sem si jih umila tudi jaz in morala sem takoj spat – ležat.

Igrala sem se s sestrama. Skakale smo »gumitvist«, igrale smo se špano – narisano na karton, za figurice pa smo imele fižol, kartale smo s starimi starši. Vsak dan, ko sem prišla iz šole, sem v vrečko dala knjige in zvezke ter šla na pašo s kravami. Tam sem se učila in pisala domačo nalogo. Včasih sem se s kakšno sosedo igrala skrivalnice, pa tudi pele smo. S starši sem veliko delala na njivi, v gozdu, v hlevu in po hiši. Za takratne čase smo imeli kar veliko kmetijo, kjer je bilo treba veliko pomagati. Zato sem se od malega igrala skozi delo - tako so me učili starši. Zgodbe pa sem poslušala, ko so se zbrali starejši sorodniki in so si pripovedovali vsak svoje dogodivščine. Čeprav nisem imela igrač, knjig, telefona, računalnika, imam občutek, da sem bila bolj zadovoljna, kot so otroci danes. Le zakaj???

Simonina mamica

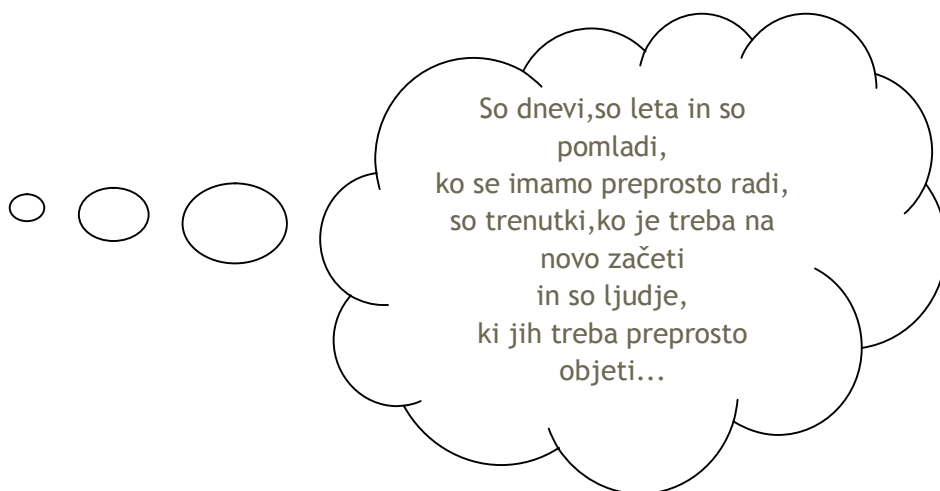
OJ, MLADOST TI MOJA ... SE NIKDAR VEČ NE VRNE

Čas bom zavrtela nazaj za 60 let. Takrat sem bila še šolarka. Prva leta smo imeli pouk po hišah, ker je bila šola požgana. Ko so jo za silo obnovili, smo se preselili v šolo. Nikoli nismo imeli malice in ves čas smo hodili bos. Živelimo v revščini, ampak vseeno smo bili veseli in srečni. Ker je takrat imela vsaka hiša živino, smo jo gnali na pašo v tako imenovano »dubravo«. Prignali so tudi pastirji iz sosednjih vasi. Takrat se je začela zabava. Vso popoldne smo se igrali in včasih pozabili tudi na živino. Težko je bilo tistemu, ki ni imel kaj 'gnat' domov. Ampak takrat so bili otroci nesebični in vsi smo bili prijatelji, tudi sosedje so pomagali iskati izgubljeno živino. Tako je bilo vsem prav in zabavno.

Pozimi smo sedeli okrog peči in na peči. Zbrali so se sosedje in si prepovedovali bajke. Igrali smo se tudi različne igre. Včasih smo si igrače izdelovali iz domačega materiala in je bila igra veliko bolj zanimiva kot v sedanjem času. Veliko smo se družili. Ko se srečam ali slišim s kakšno prijateljico, še danes obujava spomine na tista leta, ki so nepozabna in jih nosim v srcu kot drag spomin na mladost. Takih spominov ne moreš izbrisati, a časi se nikoli ne povrnejo nazaj.

Simonina babica

Zahvala mami in babici.

... KORAK STORIMO ZDAJ, ČE NE, BOMO ČAKALI NA MODROST ŠE CELO VEČNOST!

Že v osnovni šoli so nas učili, da smo vsi enaki. Pa smo res?

Ljudje po svetu smo si različni. Razlikujemo se po rasi, spolu, vedenju, stilu, konec koncev tudi po starosti. Na to vprašanje lahko odgovori le vsak zase, ker se najbolje pozna in ve, kaj pri ljudeh ceni in česa ne. Okoli sebe opazujemo različne ljudi in prav vsi imajo svoje prednosti in slabosti. Vendar, kakor sem v uvodni povedi zapisala, mislim, da si nismo in ne bomo nikoli enaki – v prav nobenem smislu! Vsak ima svojo pot, ki ni nobeni drugi niti podobna. Vsaka je polna ovinkov, skalovja, včasih zibajočega mahu, enkrat se strmo vzpenja, drugič je položnejša, ... Zakaj je tako? Še nihče ni dal odgovora. V srcih čutimo le, da je življenje veliko vredno, pa čeprav smo tolikokrat jezni nanj in na vse okoli sebe. Brez sočloveka pa vseeno ne bi zmogli. Neke podobnosti pa le obstajajo, kajti če se ljudje potrudimo, drug drugega celo razumemo.

A kolikokrat smo gluhi za sočloveka?

Za to so krivi predsodki. Radi presojava ljudi, ki ji sploh ne poznamo. Kakor da čutimo potrebo, da o nekom govorimo slabo. Ali na ta način pomirjamo svojo vest in se tolažimo, da smo sami veliko boljši? Zanimivo je, kako hitro preide to početje v navado. Dvojica, trojica ljudi – in že je dovolj, da udarimo po neudeležnem. Spet druga stvar je v človeku želja ali pa samo navada, da z našim mišljenjem ali vedenjem prizadenemo ljudi, ki nas imajo radi. Če tako početje gleda nekdo tretji, vidi veliko krivico.

Mnogokrat sem videla prizor, ko so otroci oponašali stare »stričke in tetke«. Opazovanje samo ne bi bilo nič narobe, če se ne bi iz njih norčevali. Zelo radi pokažejo, da nimajo zob, imajo palice, s katerimi si pomagajo pri hoji, imajo »grda« oblačila ipd. Kakor da se ne zavedajo, da so starejši tudi njihovi bližnji, da bodo stari tudi oni sami. Če bi jim kdo namignil, bi mogoče spremenili svoje mnenje.

Mnogi starši dovolijo svojim otrokom, ki odrastejo in se osamosvojijo, da ostanejo v hiši. Za te družine lahko njihova dobrota pomeni veliko finančno prizanesljivost. Žalostno pa je, da ti otroci ne kažejo spoštovanja in odnosa do svojih staršev. Iz izkušnje vem, da to naše dedke in babice zelo prizadene, saj se na koncu koncev vnuki navadijo na grob odnos in grdo ravnanje z njimi.

Moja babi je zlata! Prav zaradi svoje dobrosrčnosti pa jih velikokrat dobi »po nosu«. Rezultat te dobrote je, da je vnuki ne spoštujejo in ne cenijo njenega truda. Tak odnos lahko otroci posnamejo samo od svojih staršev. Verjamem, da jim bo nekoč še žal, vendar upam, da takrat ne bo prepozno. Zato menim, da je naloga staršev, da otrokom pokažejo, kakšno obnašanje je primerno in kakšno nedopustno. Že ob prvem konfliktu bi morali pokazati, kje so meje v komunikaciji med otroki in starimi starši. Na sploh nimam navade, da bi ljudem delala krivico ali da bi se norčevala iz njih.

Srečna in vesela sem, da imam še vse štiri stare starše. Če se le da, čas izkoristim z njimi. Ob številnih

pogovorih z babico, lahko povem, da so starejši lahko »kul«. Vsaj moja babi je. Ko pridem ob nedeljah k njej na kavo in piškote, se pogovarjava tudi po več ur. Pove mi, kaj je novega, jaz pa njej. Če ji omenim kakšnega fanta, se mi nasmeje, če pa kakšnega skritiziram, me podpre in v šali reče: »Kaj boš z dedci!?« Pove mi veliko zanimivih zgodb iz svojega življenja. Nasmeje me, ko pove prigode s taščo, ki je ni imela pretirano rada. Ko sem bila mlajša, sem bila velikokrat pri njej na počitnicah. Z njo je bilo vedno lepo. Igrali sva se igro Človek ne jezi se, uganke in si pripovedovali vice. Včasih je imela le dva vnuka; Sandija in mene, sedaj pa se je število povečalo še za 5. Zdaj več energije posveča ostalim vnukom, ki jo potrebujejo bolj kot jaz. Vsakega mojega prihoda pa je zelo vesela. Očitno je, da ji njeni otroci zaupajo, saj vnuki velikokrat pri njej prespijo.

Z mojim »atetom« pa sva prava kolega. On je človek, ki te nasmeji do solz. Včasih je res zoprno poslušati en in isti stavek: »Zakaj ne hodiš k maši?« Ampak to traja le v nedeljo. V ponedeljek se že hecava. Ko pridem na obisk, ponavadi z babi gledata poročila. Včasih me to res razjezi. Hvala bogu, ate prisede k meni in mi pove kakšen vic. Niti ne vem, kaj se pogovarjava, vendar takoj mine 20 minut. Čas z njim kar leti. Ko sem bila majhna, sva igrala igro s kartami Lustik in Prašičke. Ponavadi sem goljufala, vendar on tega ni vedel ali pa se ni izdajal, da ve, kako igram.

Mama pa skuha najboljše žgance v Sloveniji. Vedno me povabi na to posebno kosilo. Ob njih začutim, da jim moram nekaj vrniti – ne morem vračati materialnih stvari, lahko pa jim namenim srce. Velikokrat me pokličejo, če rabijo tudi kakšno drugo pomoč. Vedno se z veseljem odzovem, saj vem, da bom storila nekaj dobrega. Torej, moj odnos do starih ljudi je zelo spoštljiv. Z njimi se pogovarjam o vseh splošnih stvareh. Mnogi imajo predsodke, da stari govorijo le o vojnah, kako je bilo včasih, kako smo razvajeni, da imamo »polno rit« vsega, ampak temu ni tako, če se znamo v starejše vživeti in skušamo najti skupni jezik.

Ko sem bila v vrtcu, sem bila ponosna, ko so prišli na obisk dedki in babice. Moji so vedno prišli. Skupaj smo se igrali in pokazala sem jim, kaj delamo vrtcu. To mi sedaj veliko pomeni, ker vem, da nihče od njih ni nikoli imel časa na pretek, a zame so si ga vseeno vzeli.

Če spoštuješ bližnje, potem boš spoštoval tudi vse druge ljudi, kajti če je človek dober, je pač dober. Kadarkoli grem mimo kakšnega doma za starejše občane, pomislim na svoje stare dni. Zavedam se, da mi bo lepo, če bo k meni na obisk prišel kakšen poseben gost. Želela si bom glasbe, pogovora, delavnic, ... Za to dandanes v domovih poskrbijo prostovoljci, ki večkrat pripravijo program za njih. Pred kratkim je tudi moj brat Sandi nastopal za te ljudi. S svojo skupino so igrali na harmonike. Povedal mi je, da so bili nekateri tako ganjeni, da so spustili tudi kakšno solzico. Tudi sama na njihovem mestu bi reagirala podobno, kajti počutila bi se bolj sprejeto; »Me pa le še niso vsi pozabili.« To, da mladi mislijo nastarejšo generacijo, je zelo lepo. Še lepše je, da smo za njih pripravljeni kaj narediti, si vzeti kakšno urico in jim jo posvetiti. Lahko jih poslušamo, povprašamo o težavah ali jim pripravimo presenečenje. Otroci so veseli, ko jih na božični večer čaka pod smrekico lepo zavito darilo. Kakšen občutek bi moral to biti za starejše ljudi? Mislim, da bi bili zelo navdušeni. Meni bi njihov nasmešek na obrazu vedno poplačal ves trud.

Meni nihče nikoli ni rekel, naj mislim na starejše ljudi in jim pomagam, pa vendar vem, da je to prav. Marsikdo ima zanimivo življenjsko izkušnjo, ki je lahko koristna za marsikatera mlada ušesa. V prejšnjih časih so bili mladi odvisni od alkohola in tobaka, dandanes je odvisnosti veliko več, ampak vzroki, da postaneš odvisnik, so vsekakor vsaj podobni, če ne celo isti, saj izvirajo iz človekove notranjosti. Zanimivo bi bilo, če bi slišala kakšno resnično zgodbo iz davnine. Koristno bi bilo, če bi odvisniki spremenili mnenje zaradi izkušnje, ki mu jo je zaupal kakšen starejši izkušen človek. Če bi od stotih ljudi prepričal le enega ali dva, bi bilo to koristno.

Ljudje smo različni, lahko pa se dopolnjujemo in s svojimi kvalitetami pomagamo človeku s pomanjkljivostmi. Če bi bili vsi enaki, bi bilo življenje pusto. Sicer pa se tudi odrasel svet razlikuje od odraščajočega. Vendar so bili tudi oni enkrat mladi in so imeli življenje, kakršnega živimo mi. Starejši nam zdaj s svojo modrostjo znajo svetovati in pokazati pravo pot. Verjamem, da marsikdo želi slišati nasvet od svoje babice in dedka, ne le od svojih prijateljev. Cenimo jih lahko, ker vemo, da nas ne bodo izdali s svojo hinavščino in nevoščljivostjo. Za svoje bi dali vse! Njihova dobrobit nam slejkoprej prinese nasmeh na obraz. Starejši znajo živeti umirjeno in počasno življenje, čeprav še vedno delajo veliko. Želijo si početi še več in morali bi jim ponuditi vsaj možnost, da nam podarijo, kar nam želijo iz vsega srca – svoje izkušnje, znanje, svoje srce. Mnogo pesnikov govori o svojih starih starših. Eden od njih je hrvaški pevec Oliver Dragojević. S svojo pesmijo Oprosti mi pape pove, da je svojemu dedu storil krivico, ko je verjel zlobnim jezikom. Danes mu je žal, saj je priložnost, da bi našel skupni jezik s svojim prednikom, žal zamudil. Tudi Boris Kopitar, slovenski narodno zabavni pevec, je pred leti izdal ploščo z naslovom njegove najbolj udarne pesmi Bo moj vnuk še znal peti slovensko pesem. Izraža skrb nad mladimi starši, če bodo še čutili dolžnost, da bi učili svoje otroke slovenske ljudske pesmi. Vsekakor čuti, da bi sam kot dedek še najbolje prenesel to znanje na svoje potomce.

Torej, izkoristimo čas z našimi starimi ljudmi, saj ne vemo, kdaj nam bo čas z njimi tekel zadnjič. Potem bo minila še cela večnost, da zopet vidimo svoje drage babice in dedke in jih iskreno objamemo.

Vsak človek je zase svet,
čuden, svetel in lep
kot zvezda na nebu ...

Vsak tiho zori
počasi in z leti,
a kamor že greš,
vse poti je treba
na novo začeti.

(Tone Pavček)

Maja Pirc, 2. b

VESELA JESEN V METLIKI

Prireditve v oktobru in novembru 2011

»OD POGAČE NOGA SKAČE,«

pravi naš pregovor. V današnjih časih ta pšenični kruh več nima takšne moči, pravzaprav ne prinaša takšnega veselja od hrepenenja po koščku zapečene pogače. Doživimo pa lahko poseben občutek od lastne aktivnosti, če sami spečemo pogačo - in to med svojimi vrstniki pod budnim očesom izurjenih kmečkih žensk, ki v Metliki predstavljajo in učijo peko pogače po zaščitenem receptu iz Uradnega lista RS.

V tednu Vesele jeseni v Beli krajini, ki jo organizira Občina Metlika že kot tradicionalno, smo se dijaki tretjih letnikov udeležili delavnice peke pogače. S profesorico Aleksandro Matjašič, ki poučuje strokovni modul Ljudsko izročilo, smo preživeli slabo urico med sladkimi vonjavami domačega belega kruha. Človek bi mislil, da za eno samo pogačo porabiš veliko časa, saj vizualno tako dovršeno, pa ni tako. Od fino presejane moke do zlato zapečene pogače je le dobrih 20 minut. Vsekakor velja, da vaja dela mojstra in da prva, druga ali pa še tretja pogača ne bodo izgledale tako dobro, naslednja pa bo z našo voljo in pridobljenim znanjem lahko še boljša od vsake druge, saj vsak trud rodi dobre sadove. Potrebuješ le pol kilograma pšenične moke, ...

A veste, kdo je spekel najbolj okusno pogačo od nas vseh? Naš kuhar, naš sošolec – Črt. Vsaka čast!

Dijakinje 3. letnikov

Največje bogastvo je zadovoljstvo
... z malim.

1. Mogočno doni
na vse strani,
trikrat na dan
ga sliši zemljan. (zvon)
2. Dolgo rad spi
in lačen kriči,
se mame tišči,
da jesti dobi. (dojenček)
3. S knjigo v roki
stoji pred otroki,
jih vsega uči,
kar znati morajo vsi. (učiteljica)
ati Tone in Metka Gregorič

Zahvala očetu

KAKO VPLIVAJO RISANKE NA OTROKA?

Risanke so verjetno bile in so še vedno privlačne za otroške oči in ušesa. Otroci so različni, z različnim karakterjem že v najzgodnejši otroški dobi, zato je razumljivo, da se bo na določeno risanko en otrok odzval in jo doživljal drugače kot drug. So otroci bolj mirne narave in ti bodo raje pogledali kakšno lepo, romantično risanko, spet drugi otroci so bolj žive narave in želijo risanke, kjer je več "akcije". Razlika je seveda tudi v spolu otroka. Tako punčke doživljajo svet animiranih junakov nekoliko drugače kot nasprotni spol. Starši pa smo tisti, ki moramo ta svet risank spustiti skozi nekakšno sito, se pravi, da naredimo nekakšno kolekcijo dobrih in manj dobrih in privoščimo svojemu otroku take risanke, ki so bodisi poučne, take, da se iz njih tudi kaj naučijo, pa tudi take, ki otroka zazibljejo v nekaj poseben romantičen svet, kjer je vse lepo in prav, kjer se otrok rad poistoveti z glavnimi liki in jih poskuša posnemati tudi v svojem resničnem otroškem svetu. Na ta način lahko to pozitivno vpliva tudi na otrokovo nadaljnje življenje (npr. dobrota, prijaznost do drugih, da rad pomaga sočloveku, poštenost...). Je pa žal v svetu risank, ki jih je v zadnjih letih vedno več, tako na TV kot v elektronskih medijih (internet), tudi manj svetla plat tega žanra. Tu predvsem mislim na množico takih risank, ki so vse prej kot primerne za otroke. Resnično se lahko zgrozimo, koliko je v zadnjih 15 letih v njih prisotnega nasilja, grdega govorjenja, neke nemogoče znanstveno fantastične in moderne-težko razumljive vsebine..., ki otroka samo zbegajo ter ga počasi, a zanesljivo vodijo v smer, ki prav gotovo ni pozitivno naravnana, tako mišljenjsko kot tudi vedenjsko.

Otroci, ki veliko in radi gledajo take "popularne" risanke, namreč kasneje, ko risanke pač prerastejo, skoraj praviloma preklopijo iz risank na TV filme s podobnimi vsebinami, to pomeni, da radi gledajo filme, kjer je doma nasilje, spolnost..., saj je to le posledica prejšnjih let, ko se je vse to slabo nekako zakoreninilo v otroško zavest z gledanjem takih negativnih risank. In to je seveda slabo, zato imamo nalogo starši, da znamo ločiti dobre risanke od slabih in tako tudi pravilno in na razumljiv način povedati otroku, kaj je zanj dobro. Seveda to ne velja samo za risanke, ampak za vse dejavnike, ki tako ali drugače vplivajo na otroka od najzgodnejših let naprej.

Pavel Gregorič

Zahvala očetu.

Kraška burja

Vije, vije,
Kraševce brije,
Trst pometa,
morje premeta.

Tehtnica

Sodi, sodi - omahuje,
prav razsodi - ostrmi.

Jutranja zarja

Skozi zaprto okno skočila,
šipe nobene ni razbila.

Žepna ura

V zlati skrinji mlin droban
teče, teče noč in dan.

Voda

Leze, leze - kamenje liže,
dere, dere - goro pobere.

Zrcalo

Kar ujame,
vse posname;
pravo kaže,
vendar laže.

Požar

Živa roža, živo seme -
Bog ne daj na naše sleme!

Podkev

zvito:
konj na meni,
jaz na konju.

Strela - strelovod

Pod nebom sika, svišče,
po zemlji igle išče,
na strehi iglo najde,
po niti v zemljo zajde.

Brzjav

Tenka žica,
v žici iskra,
v iski novica.

Kraguljčki

Poleti smo revčki,
brez glasu smo pevčki:
čez zimo, čez zimo
na konjih sedimo,
pojemo, zvonimo.

Prebito -

Zimzelen

V sneg zašel,
sinjo kapico našel.

Zajček

Zlatega zajčka sem ujel,
zlatega zajčka v srebrno
nastavo;
on pa, ne bodi len, hop, hop,
skoči na steno, s stene na strop.

Kosa

Preko loke, preko hriba
se jeklena pase riba.

Mačka

Na zapeček sede,
brez vretena prede,
prede venomer,
preje pa - nikjer.

Prsti

Pet sinov iz ene hiše,
pa se vsak drugače piše.

Mravljinci

Pod iglato goro
vem za črno vojsko.

Čebele

To so spretne kuharice:
vse so lončke prevrnile,
niti kapljice prelile.

Dijaki Srednje šole Metlika so z mentoricami pripravili odrsko igro po motivih

Andersenove pravljice Spanček zaspanček.

Pravljica pripoveduje o smislu človeških sanj. Starši te v sanjah spodbujajo in varujejo, naš junak Janček pa nima mamice in jo zelo pogreša. Vsako noč, preden zaspi, jo kliče k sebi in se z njo pogovarja. Bila je ponedeljkova noč. Ko je Janček končno zatisnil oči, se je pred njim postavil Spanček zaspanček - majhen deček, ki mu je ponudil svojo roko. Vodil ga je skozi pustolovščine sladkih sanj in mu dopovedoval, da mora v življenju vztrajati v odkrivanju dobrega. Ko je Janček razumel njegovo sporočilo, je Spanček zaspanček obiskal naslednjega otroka.

Dijaki so v igrico aktivno vključili tudi otroke, predstava je bila razgibana s pevskimi, inštrumentalnimi in plesnimi točkami.

Predstavo smo odigrali za osnovnošolce s Suhorja, Radovice, za vrtičkarje iz Metlike, za 5 enot novomeškega vrtca Pedenjped, za vrtičkarje v Brusnicah, celo za srednješolce!

Tolikim otrokom smo v prazničnih dnevih privoščili dobre pol ure sladkih sanj!

Nastopajoči: Ana Iza Sajko, Katarina Kostelec, Jernej Strašek, Blaž Brudar, Teja Štampalija, Črt Ivetac, Urška Tomanič, Urška Gregorič, Tamara Kokol, Aleksandra Rožmarin.

Mentorice: Aleksandra Matjašič, Lorena Mihelač in Marija Nemanič

srečno 2012

Se znamo zabavati?

LAURA JE SPEKLA

PRIŠEL JE

IN POJEDEL OKUSNO

LAURA JE BILA VESELA, KER JE BILA

VŠEČ.

ZAČELA JE PEČI

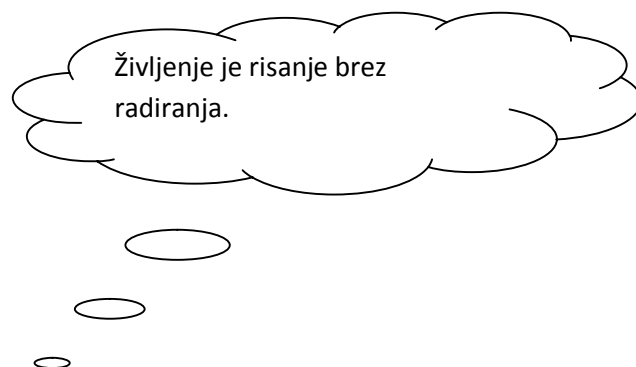

JI JE PRISKOČILA NA POMOČ.

SKUPAJ STA NAREDILI VELIKO

IN

Sestavila Maja Pirc, 2. b

Obvestilo

Po objavljenih uradnih rezultatih s šolskega tekmovanja za Cankarjevo priznanje so BRONASTA priznanja usvojili: Lucija Ovniček iz 4. a, Blaž Brudar iz 3. b ter Katarina Butala iz 2. a.

Iskrene čestitke!

Mentorici Marija Nemanič in Petra Kostelec

Rekla in pregovori

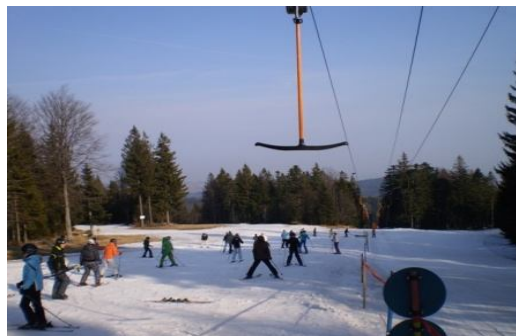
V njih se kažejo kratki in jedrnaty odgovori na bistvena bivanjska vprašanja iz življenjskih izkušenj in modrosti več generacij ljudi skozi stoletja.

Pregovori so se širili in ohranjali v obliki miselnih zaporedij, s ponavljanjem besed in v obliki rim, da so si jih ljudje lažje zapomnili. Moderna oblika pregovorov je v večini duhovitih. "Srečnejši je tisti, ki daje, kakor oni, ki jemlje," pravi pregovor, v katerem je poudarek na tem, da je v življenju dostikrat pomembnejše, da ljudem nekaj damo, lahko le prijazno in lepo besedo, nasmeh, stisk rok ali izdelek, ki smo ga sami naredili. Tisti ljudje, ki so navajeni, da jim vedno nekdo nekaj podari in sami tega ne znajo ceniti, niti izkazati zadovoljstva, pomeni, da tudi sami niso srečni.

Rekla predstavijo izkušnjo na duhovit način. "Suh kot poper." To reklo uporabljajo ljudje največ takrat, kadar nimajo denarja. Za poper je znano, da ga imajo v uporabi posušenega, zato je takšna primerjava v reklu tudi duhovita. Suh pomeni v tem primeru prazno denarnico.

Poseben vtis je name naredil pregovor pisca Johanna Lafaterja, ki pravi: "Če hočeš postati moder, se nauči pametno spraševati, pazljivo poslušati, mirno odgovarjati in umolkneti, ko nimaš več kaj reči." Ta pregovor vsebuje veliko življenjskih resnic in še danes ga je dobro in koristno upoštevati v vsakdanjem življenju, saj bi na ta način imeli manj težav pri sporazumevanju in ohranjanju prijateljstev med seboj. Prijetno spoznanje in misli vsebuje tudi reklo: "Imejmo se radi in svet bo lepši."

Nastja Brunskole, 2. b

Naša jezikovna mati slovenščina

Za nas, ki živimo v Sloveniji že od rojstva, je materni jezik slovenščina. Različice slovenščine govorimo vsakodnevno na vseh koncih Slovenije, skoraj vsaka pokrajina ima svoje narečje, svojo govorico, v kateri se sporazumevamo. To je jezik, s katerim izrazimo veliko lepega in tudi manj prijetnega, kot pravi star rek: včasih besede bolijo bolj od udarca roke. Danes je samoumevno, da lahko slovenske besede izrekamo in pišemo. A kako je bilo, ko je bila slovenščina zatiran jezik, ko se je v slovenščini samo šepetalo? O tem bi nam lahko veliko povedali Slovenci na Primorskem. V času druge svetovne vojne je Benito Mussolini na različne načine skušal "poitalijaniti" tamkajšnje Slovence. Kljub temu so se številni zavedni Slovenci uprlitakratni avtoriteti in ohranjali slovenske besede v raznih skritih društvih in organizacijah. Glavno vlogo pri tem so imeli predvsem duhovniki, ki se našim besedam niso odrekli niti v hudih časih.

Danes pa je vse drugače - slovenščina je uradni jezik v Sloveniji, in kar je za naš majhen narod nepojmljivo - slovenščina je svetovno uveljavljen jezik. Navsezadnje je že Prešeren dokazal, da je slovenščina jezik, v katerem je mogoče ustvarjati prelepe pesmi, da ni naš jezik nič manj vreden od nemščine ali angleščine. To, kar so izborili naši predniki, moramo mi spoštovati in se zavedati tega velikega zaklada, ki ga imamo zapisanega v Slovarju slovenskega knjižnega jezika. Ko se srečujemo z novim problemom in uporabljamo veliko preveč popačenk in besed v slengu, žalimo Slovence, ki so se trudili in se trudijo za obstoj slovenščine. Zato se moramo potruditi, da v vseh situacijah skušamo govoriti lepo slovensko. Zaradi takšnih in drugačnih banalnih razlogov majhne jezike požirajo veliki svetovni jeziki, zato se potrudimo, da se našemu maternemu jeziku ne bo pripetil enak konec.

Katarina Butala 2.a

PRAVLJICE DANES IN VČASIH

V mojih otroških letih, ko smo komaj kaj vedeli za pomaranče in banane, je bila vzgoja drugačna od današnje. Nismo imeli računalnikov, televizij, da bi lahko gledali risanke. Mi smo imeli nekaj boljšega: večere, ko so nam starši pred spanjem povedali pravljico, ki je bila ljudska, preprosta ter z jasnim naukom. Nam puncam so dodali še kakšno kraljično, princa in zlobno mačeho, dečkom pa viteze in mušketirje. Opažam, da ima danes vse več staršev premalo časa, da bi se ukvarjali s svojimi otroki. Saj ne pravim, da so se moji z mano veliko ukvarjali in veliko brali, a pravljico za lahko noč smo le dobili. Današnji večeri pa so rezervirani za TV. Otrok si pogleda risanko kar v svoji sobi in zaspi. Nimam nič proti sodobni vzgoji, računalnikom, televizijam in drugi tehnologiji. Seveda je vse koristno, a ne za otroka, ki je pred spanjem potreben mamine in očetove ljubezni ter prebrane pravljice. Recimo da v popoldanski spanec otrok lahko pade z risanko, ki se predvaja na televiziji ali po radiu. A vseeno moramo paziti na izbiro zgodbe! Meni moderne pravljice niso nič kaj preveč všeč.

klasične, ljudske in sodobne pravljice.

Menim, da je premalo preprostih naukov, kot so: spoštujmo starše, starejše, dobro je vedno poplačano z dobrim, slabo pa s slabim ipd. Seveda moramo tudi pomisliti na starost otrok. Pri sodobnih pravljicah nikoli ne veš, na kaj boš naletel, za ljudske in klasične pa veš, kakšne so in prav bi bilo, da bi jih brali predšolskim otrokom, ker jih sami dobro poznamo in jih lahko pripovedujemo. Kasneje pa se lahko z otrokom skupaj lotimo modernejših pravljič. Tako bo naš malček poznal

Ana Jakobčič, 76 let

Zahvala babici.

Sama sem istega mnenja kot babica. Seveda niso vse sodobne pravljice slabe, najdejo se tudi dobre in poučne. Vseeno pa imam raje ljudske in klasične.

Urška Jakobčič, 2. a

Ogledali smo si: Robert Harling, Jeklene magnolije (romantična melodrama)

1. V katerem času se igra dogaja, kje se dogaja, katere letne čase opazite? Kateri elementi predstave izražajo čas dogajanja in minevanje časa?
2. Predstavite nastopajoče; mimika, kretnje, geste – kaj nam sporočajo? Izberite si eno od nastopajočih; opišite njen kostum, jezik, gibanje po prostoru.
3. Kako se dogajanje razplete, v čem je tragika, v čem je komika?
4. Predstavite poglobljen odnos nastopajočih do življenja in ga primerjajte s svojim.

Življenje je polno presenečenj in ta romantična drama ni bila nič drugega kot eno samo »za...« življenje. Ne maram razmišljati o tako žalostnih stvareh, čeprav vem, da se v resnici vse to dogaja. Prezare, bolezni, nasilje ... vse to je zaprto med štiri stene in ljudje trpijo. Vedno se sprašujem, zakaj ne povedo prijateljem, zakaj je potrebno take stvari skrivati, ko bi bilo veliko boljše, če bi se o stvareh ljudje pogovarjali in si pomagali. Imam občutek, da so na tem svetu vsi ljudje dobri le, ko so sami s seboj, ko pa pridejo v stik s človekom, ki je drugačen, pa se z njim ne ujamejo in mu to ne znajo povedati, potem se spremenijo v leva, ki bi vse okoli sebe samo požrl.

Tina

Scenarist in režiser sta odlično povezala značaje in kostume posameznih igralcev. Tista rozasta nedolžnost, pa črna otožnost, zelena hinavskost, bela nedolžnost, rdeča napadalnost ...

Tanja

Še dobro, da smo ženske odkrite med seboj. Lepo je sedeti pri frizerju, »flakati«, se smejati, ogovarjati, jokati ... a hudo je, če se ti v resničnem življenju zgodi kaj takega, kot se je v drami.

Maja

KAKO RADI SE DRUŽIMO Z OTROKI ...

Predstavitev dejavnosti iz programa predšolske vzgoje v novomeški Qlandiji

V petek, 27. januarja, smo od 14. ure popoldne med nakupovalnim vrvežem v največjem trgovskem centru v Novem mestu predstavljali nekaj dejavnosti, ki jih izvajamo v metliški srednji šoli. Z nami so bili še dijaki z mentorji iz drugih programov Šolskega centra Novo mesto, ki so vabili mimoidoče, da si pobliže ogledajo, kaj zanimivega počnemo v šoli. Naši dijaki z mentorji smo izstopali z dejavnostmi, ki so pritegnile predšolske otroke, in sicer smo se igrali z Nodijem, plesali otroške plesne in zaigrali lutkovno predstavo Gosenica dobi krila. Uživali so ... tako mimoidoči kot nastopajoči.

INFORMATIVNI DAN2012

V petek, 10. 2., in soboto, 11. 2., smo na šolo povabili letošnje devetošolce s svojimi starši, ki so se zanimali za naš srednješolski program. Informativni dan z izčrpno in izvirno predstavitev dejavnosti, ki so na voljo našim dijakom, je bil dobro obiskan. Velika večina mladih je prostore na Partizanskem trgu 4 v Metliki zapustila z upanjem in trdno odločenostjo, da v septembru sede v naše šolske klopi.

Srednješolski strokovni program predšolska vzgoja v Metliki je vsekakor med bolj privlačnimi, v zadnjih letih pa je poklic pomočnic in pomočnikov vzgojitelja tudi dobro zaposljiv, omogoča pa še vzporedni študij na večini slovenskih fakultet z opravljenim petim maturitetnim predmetom. Tako dijake kot starše prepriča strokovno dodelan program z moduli, ki mlade konkretno pripravljajo na omenjen poklic. Dejavnosti, ki jih izvajajo, so neposredno skozi vsa štiri leta povezana z otroki v vrtcu - bodoči vzgojitelj ima stalen stik z vrtičkarji.

Naši dijaki uživajo na odru ob uprizoritvi dobrih in vzgojnih pravljic in tako smo tudi tokrat zaigrali lutkovno predstavo Ostržek. Sodelovalo je 9 dijakinj in dijakov ter 4 profesorice, kajti tudi pri nas resno uresničujemo pouk medpredmetne povezave. Odigrali smo 3 predstave in navdušili široki krog občinstva.

Carl Collodi, OSTRŽEK

Prevod: *Mirko Mrak*

Povzetek

Dedek je zelo osamljen, zato se odloči, da si bo naredil lutko, ki ji da ime Ostržek. Pošlje ga v šolo, ker pa je Ostržek zelo radoveden, vedno kaj ušpiči. Nekega dne ga ni bilo domov, zato ga očka začne iskati. Padel je v morje, kjer ga je pojedel kit. Kit poje tudi Ostržka, vendar se uspeta rešiti in oba sta srečna. Ostržek po preizkušnjah postane pravi deček iz mesa in kosti.

Nastopajoči:

Monika Juršič: glas Ostržka

Barbara Novak: pravi Ostržek, lisica, plesalka v cirkusu, Modra vila

Matic Brulc: Ognježer v Cirkusu, Trlica, plesalec v cirkusu, vilin sluga

Katarina Kostelec: Pepe

Glasba: Eva Plut, Anja Perpar, Maja Zoran, Maja Marinčič

Glasba: Belinda Zoran

Ples: Mojca Vraničar

Scena in lutke: Aleksandra Matjašič

Scenarij in režija: Marija Nemanič

Nauk zgodbe, naš namen: Otrokom vzbuditi vest, da ni lepo lagati.

Pregovor: Laž ima kratke noge – laž podaljša nos.

POZOR LETOŠNJIM MATURANTOM BLIŽA SE POSKUSNA POKLICNA MATURA

BOLJE NAUČITI SE KOT UBITI SVOJE SANJE

SPOZNATI SVOJE POSLANSTVO

Vsak človek ima v življenju svoje prioritete, vizije, zadovoljstva. Nekateri imajo sanje uspeti v športu, glasbi, dobiti službo v pisarni, imeti veliko materialnih stvari, nekateri pa bolj kratkoročne in malenkostne cilje, kot so biti zdrav, pomagati ljudem, biti srečen, biti zadovoljen sam s sabo...

Sem Matija, dijak 2. letnika Srednje šole v Metliki in na šolo sem prišel v začetku januarja. Prepisal sem se iz Gimnazije Novo mesto, saj mi je ob rednem treniranju rokometu zmanjkovalo časa za kakovostno učenje, ki ga zahteva gimnazijski program. Za ta program sem se odločil zato, ker je moje poslanstvo v življenju pomagati in vzgajati

otroke. Otroci zame predstavljajo veselje, radost in ob njih postanem boljše volje. Pedagoško delo mi je bilo že dlje časa všeč, saj sem bil vedno rad v stiku z otroki. Svoje pa so dodali tudi taborniki, ko sem bil 3 leta vodnik in tam sem dokončno postal

odločen, da bo moje delo v življenju posvečeno otrokom. Vzgoja otrok pa ima, kot vsaka druga stvar, slabe in dobre strani. Lahko je zelo prijetno, zabavno, zanimivo, vendar po drugi strani tudi precej naporno, predvsem psihično. Vsekakor v življenju moraš početi to, kar te veseli in za kar čutiš, da »tlačiš to zemljo«. Potem vedno lahko odmisliš slabe stvari in uživaš v dobrih.

Vendar to je šele začetek moje življenjske potioziroma uresničevanja mojega poslanstva. V življenju se daleč pride le, če greš korak za korakom po svoji načrtani poti. In verjamem, da mi bo uspelo.

Matija Maričič, 2. b

EVROPA V ŠOLI, NATEČAJ 2011/2012

JAZ TEBI RADOST-TI MENI MODROST - MEDGENARIJSKA SOLIDARNOST

»MODROST, PRAVIČNOST, UČENOST, DEVICE BREZ DOT ŽAL'VATI VIDEL SEM SAMICE!«

V Evropi se starostna meja ljudi podaljšuje, to pa predstavlja novi izziv vsem nam, ki živimo na tem kontinentu. Potruditi se moramo, da bomo mladi pomagali in sodelovali s starejšimi, oni pa bodo poplačali naš trud, tako da bodo svoje življenjske izkušnje, modre nasvete in znanje delili z mladimi, z vsemi tistimi, ki smo jim pripravljeni prisluhniti. V obratnem primeru bomo ostali brez največjih vrednot tega sveta, kakor je napovedal že Prešeren.

Staremu človeku lahko dan polepšamo že s prijaznim pozdravom ali nasmehom. Načeloma vsi dedki in babice v prijaznem mladostniku ali otroku vidijo svojega vnuka, zato so veseli vsakršne naše

pozornosti. Svoje dedke in babice pa lahko razveselimo tudi s kakšnim darilom, to je lahko skromno, pomembno je le to, da starejši ljudje čutijo, da niso pozabljeni, da se jih nekdo spomni in jih ima rad. Včasih pa lepe besede in darilca niso dovolj, včasih je potrebno poprijeti za delo. Mnogo je stvari, okoli katerih lahko pomagamo. Velikokrat zasledimo oglase, ki pozivajo k prostovoljnemu delu in pomoči ostarelim. Ta opravila vključujejo pomoč pri hoji, nakupu osnovnih živil, nošenju hrane iz trgovine na dom starostnika, pospravljanju stanovanja, velikokrat pa si ostareli ljudje želijo le malo družbe in pogovora.

Ko se človek zave, da se njegova leta življenja iztekajo, si želi poleg sebe nekoga, ki ga ima rad. Nihče si ne želi umreti sam, želja vsakega je umreti naravne, neboleče smrti, okoli smrtne postelje pa si želi čim več družinskih članov. Težava pa je v tem, da na stara leta ljudje velikokrat ostanejo sami. Njihovi otroci dobijo svoje, si ustvarijo lastno družino in se odselijo. Pri tem pa ne pomislijo na to, da za sabo puščajo svoje starše. Tako starostniki ostanejo sami, glave pa si polnijo z raznimi strahovi in skrbmi. Vnuke vidijo redko, pa še takrat številni vnuki in vnučke v svojih starih starših vidijo le »denarnico«. Za takšno mišljenje otrok je kriva družina, pa tudi družba sama. Ta je kapitalistično naravnana, dobro pa je le materialno, ceni se le denar, pozabljamo pa na stare vrednote, katerih se je zavedal že Prešeren, svoje misli pa zapisal v kitici:

»Okusil zgodaj sem tvoj sad, spoznanje!

Veselja dokaj strup njegov je umoril:

sem zvedel, da vest čisto, dobro djanje

svet zaničevati se je zagovoril,

ljubezen zvesto najti, kratke sanje!

Zbežale ste, ko se je dan zazoril.

Modrost, pravičnost, učenost, device -

brez dot žal'vati videl sem samice.«

Pozabljamo na druženje s svojimi dedki in babicami, pozabljamo, kako dobri so lahko njihovi nasveti, ki niso zapisani v učbenikih, so pa resnični, saj temeljijo na številnih življenjskih izkušnjah. Njihove besede nas lahko naučijo, lahko pa nas pomirijo.

Osebnostno že vse življenje poznam in živim s svojo babico Liziko - Elizabeto. Ker so starši zaposleni z delom in službo, je ona tista, ki me je vzgojila, naučila brati in pisati. Kadar me je bilo strah, sem spala v njeni postelji. Strah pa me je bilo velikokrat. Nekega dne sem ji vendarle priznala, da se bojim duhov in vseh ostalih nevidnih strahcev. Tedaj je rekla stavek, ki ga ne bom pozabila nikoli: »Boj se živih ljudi, ne mrtvih«. Če ne bi imela svoje stare mame, bi verjetno še danes imela te strahove in travme. Poleg tega, da je Elizabeta moja babica, je tudi moja prijateljica in oseba, ki mi daje nasvete, je tudi moja vzornica in heroinja. Je močna ženska, ki je premagala raka in prestala številne operacije ter bolezni, pri tem pa nikoli ni izgubila upanja, nikoli se ne vda usodi, ampak se bori. Ne pozna strahu in me vedno podpira pri mojih odločitvah, če naredim napako, pa me tudi okrega. Velikokrat pa je tudi trmasta, stvari dela tako, kot misli, da je prav, včasih se o delu ne posvetuje z ostalimi člani družine in takrat je ogenj v strehi. Sčasoma vsi popustimo, saj vemo, da nam stara mama želi samo najboljše.

Zares ne vem, kaj bi jaz brez moje babice. Zato ne razumem ljudi, ki so jim starši oziroma stari starši v breme. Kljub temu, da so ostareli, bolni in včasih malo tečni, še vedno veliko delajo in po svojih najboljših močeh pomagajo vsakomur, ki si pomoči želi. Mladi ljudje starejših ne bi smeli spoštovati, ker nam tako narekuje družba, ampak zato, ker sami tako čutimo. Ljudje, ki so doživeli visoko starost,

so si naše spoštovanje prislužili z leti, trdim delom in trpljenjem, ničesar si niso prislužili z lenobo. Zato bi že malčke v vrtcu morali naučiti ZAKAJ moramo starejše spoštovati. Pridiganje brez utemeljitve otroka odvrne od zavestnega dejanja; če otrok ne sliši logične razlage, ne bo delal ničesar, kar se od njega pričakuje.

Današnji svet je sodoben, zelo napreden, to je čas številnih znanstvenih odkritij in tehnološkega napredka. Poznamo naprave, ki so nam olajšale življenje. Pri tem pa si ga sami otežujemo, saj ljudje ne znamo več govoriti in se pogovarjati, stike navezujemo v virtualnem svetu, v realnem pa izgubljam prave prijatelje, prave vrednote. Učimo se iz učbenikov (to je sicer lepo) in spleta, ne poslušamo pa predavanj profesorjev, kajti nismo zmožni take zbranosti. Vendar se vseeno staramo. Izkazalo se je, da je najpomembnejše tisto znanje, ki ga pridobimo, ko doživimo neuspeh, iz napak se učimo. Torej, starejši kot smo, več vemo. Zato je neumen tisti, ki pravi, da so stari ljudje neumni. Le-ti so svojo zakladnico znanja polnili leta. Ko so stari in ko je njihova zakladnica polna, pa delijo to modrost mladim, vsem tistim, ki smo te darove pripravljeni sprejeti.

Generacije starostnikov moramo negovati, zanje moramo skrbeti, poskrbeti moramo, da bodo imeli stari ljudje lepo življenje, da bodo tista leta, ki so jim še namenjena, preživeli lepo in v miru. Oni so tisti, ki nam podarijo svojo modrost, mi smo tisti, ki jo moramo le sprejeti. Kajti, če ne bi imeli dedkov in babic v življenju, ne bi poznali starih ljudi, ki bi nas česa naučili in mi bi ostali neumni. Kljub temu, da si sami z leti nabiramo izkušnje, bi nam še vedno nekaj manjkalo. To je njihova modrost – pa tako malo želijo, da jim vrnemo - samo našo iskreno radost življenja!

Na svetu vedno bo NOROST,

jaz lahko dodam RADOST,

vem, da vrneš mi MODROST.

Katarina Butala, 2. a

Obvestilo

Po objavljenih uradnih rezultatih z regijskega tekmovanja za Cankarjevo priznanje je SREBRO osvojila Katarina Butala iz 2. a, Lucija Ovniček iz 4. a pa se je uvrstila na državno tekmovanje.

Iskrene čestitke!

Mentorici Marija Nemanič in Petra Kostelec

Besedne igre skozi znakovno sporazumevanje pri dojenčkih in malčkih

Tudi v srednješolskem programu predšolske vzgoje smo se začeli učiti znakovnega sporazumevanja z dojenčki in malčki. Dognano je namreč, da se otroci, preden se naučijo govoriti, bolje počutijo, če lahko svojo potrebo izrazijo z znakom.

Besedna igra, kričanje

Blazno resno smo začeli,
 en, dva, tri smo se prešteli,
 skupaj smo potem zapeli,
 eno dobro jutro smo si zaželeli,
 danes v vrtcu ni bilo jih pet,
 Nuše, Ane, Robija, Tine, in Suzane,
 abecedo danes smo spoznali,
 igrivo smo nadaljevali,
 gospo vzgojiteljico poslušali,
 roke, noge smo si razgibali,
 a na koncu glasno smo KRIČALI.

Da je kričanje koristno, nam dokazuje naslednja igra, s katero se preko kričanja umsko razvijamo. Igra poteka takole:

Izberemo enega otroka in ga pošljemo iz prostora. Ostali skupaj poiščejo eno večzložno besedo (npr. gospodinja). Besedo razdelijo na zloge:

- 2 otroka dobita zlog GO-
- 2 druga dobita zlog -SPO-
- 3 ostali zlog -DIN-
- in še 4 ostali zlog -JA

Ko vzgojiteljica da znak, vsak od otrok, kolikor se da glasno zavpije svoj zlog. Otrok, ki smo ga poslali iz prostora, mora iz te zmešnjave uganiti, za katero besedo gre.

● PREHOJENI POTI

Začela se je tam nekje pred dobrimi 18 leti, ko še vedela nisem, kaj me čaka. Z majhnimi koraki sem vstopila v velik svet, poln dobrih, a tudi slabih stvari; poln vzponov in padcev. Iz majhne osebe sem se razvila v osebo, ki ve, kaj hoče. Življenjska pot me je vodila na različne kraje, kjer sem spoznavala, kaj sploh življenje pomeni. Včasih je na poti svetila luč, včasih pa je bila tema - vendar sem kljub temu hodila naprej. In zdaj sem tu. Polna izkušenj, a ne dovolj, da bi nehala hoditi. Izkusiti želim stvari, ki jih še nisem, in vztrajati do konca. Vem, da mi lahko uspe. Skozi življenje želim hoditi pokončno, zadovoljna s tem, kar imam. Nihče in nič me ne more ustaviti pri tem, kar si želim. Vem, da se bo tudi moja pot nekoč končala, a takrat bom vedela, da sem uresničila tisto, kar sem želela, ker sem bila močna, vztrajna oseba in nisem pustila, da bi me nekdo ustavil na poti do mojih sanj.

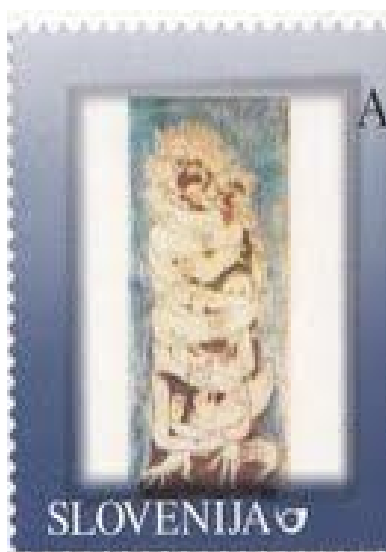
Tako kot vsak otrok sem v prvih letih življenja svet gledala skozi žarke sonca. Imela sem tisto, kar mi veliko pomeni – družino, ki me je za roko vodila po poti, ker sama za to še nisem bila dovolj pogumna. Pri sedmih letih je v moje življenje prišla nova oseba. Sestra, ki sem si jo dolgo želela. Tokrat sem bila tudi jaz tista, ki ni le prejela, temveč tudi dajala vse od sebe. Hodili sva skupaj; po poti, ki je nenadoma izginila. Družina ni bila več takšna, kot jo imate nekateri. Takrat sva za nekaj časa le obstali. Vedela sem, da moram biti močna za obe in majhni, nemočni osebi poleg sebe pokazati le tisto, kar bi si takrat želela videti jaz; luč, ki se bo ponovno prižgala in naju vodila po poti naprej. Uspelo je. Skozi temo se je prikazal žarek upanja in naju

popeljal dalje; na pot z novimi, a tudi lepimi izkušnjami. Minevala so leta, v katerih sva s skupnimi močmi prišli daleč. Začeli sva znova in v svet odprli nova vrata.

Jaz sem pristala tu. Na Srednji šoli Metlika, kjer me poleg družine skozi svet vodijo tudi profesorji. Profesorji, ki jim lahko zaupaš in na katere se lahko zanesesh. Mogoče se nekaterim to zdijo le besede, a ni tako. Med nami se je spletla močna vez; z nekaterimi manj, z nekaterimi bolj trdna. Pokazali so mi nove možnosti za premagovanje ovir in s svojimi izkušnjami obogatili moje. Spoznala sem prijatelje, ob katerih sem pozabila na stvari, ki bi se jih le redko kdo rad spominjal. Nedolgo tega pa je poleg vseh ostalih ob meni začel hoditi on. Prišel je tako nepričakovano, z očmi, polnimi življenja. Bil je tisto, kar sem iskala, ne da bi vedela, kaj iščem. Z roko v roki sva postala neločljiva. Odprl je vrata v svet, v katerem sem postala močna bolj kot kadarkoli prej.

Od tedaj vem, da je življenje polno presenečenj; ne le slabih, temveč tudi lepših, kot si lahko predstavljamo. In če se bo na poti do sanj luč mogoče ugasnila, vem, da ne bom obstala niti za trenutek, ker želim uresničiti tisto, o čemer sanjam.

Sabina Radaković, 4. a

Tei Štampaliji so v Pošti Slovenije za 1. nagrado na natečaju Evropa v šoli (likovni natečaj) natisnili 20 spominskih znamk. Od 24. do 28. junija 2012 je Tea potovala po Italiji.

JUBILEJNA VINSKA VIGRED V METLIKI 2012

Letos smo sodelovali na jubilejni vigredni akademiji ob 30. obletnici. Pripravili smo kulturno-zabavni program s pesmijo in besedo. Na odru smo zbijali šanke, pripravljali jagenjče in peči in izbrali vinskega kralja, ki je imel približno tak govor:

Spoštovani in cenjeni gostje 30. Vinske vigredi v Metliki.

Naše vino ima zgodovino,

saj sega v belokranjsko davnino!

A vemo, da vse, kar ima korenino,

počasi nataka žlahtnino -

zato Belokranjec ponujapolnino!

V MAJU SMO V OKVIRU MODULA VEŠČINE SPORAZUMEVANJA V 4. LETNIKU IZVAJALI DVODNEVNI PROJEKT UČENJE UČENJA ZA VRTIČKARJE

»Koliko manj težav bi bilo pri učenju, če bi se starši in vzgojitelji zavedali, da je učenje najprej sistematično delo!«

Pri strokovnem modulu veščin sporazumevanja smo z dijaki začeli razmišljati o načinih pridobivanja znanja oziroma o učenju učenja, in sicer naj bi se dijaki načrtno naučili različnih metod samostojnega učenja, nato pa bi skupaj preizkusili strategijo, ki bi bila primerna za vrtičkarje v predbralnem in predpisalnem obdobju. Naše želeno stanje je dijakom oblikovati njihov osebni stil učenja, da ga bodo uporabljali pri učenju doma, v šoli ter v svojem poklicu.

DEJAVNOST V OKVIRU PROJEKTA UČENJE UČENJA NA SREDNJI ŠOLI METLIKA

Na naši šoli sestavljamo projektno skupino:

- ⊙ Danica Fabac, profesorica biologije (modul naravoslovje za otroke)
- ⊙ Aleksandra Matjašič, profesorica likovne umetnosti (modul ustvarjalno izražanje)
- ⊙ Mira Brinc, profesorica angleščine in pedagogike (modul veščine sporazumevanja)
- ⊙ Natalija Kunič, profesorica pedagogike, svetovalna delavka (modul igre za otroke)
- ⊙ Melita Kompolšek, profesorica matematike (modul matematika za otroke)
- ⊙ Marija Nemanič, profesorica slovenščine (modul veščine sporazumevanja, jezikovno izražanje otrok)

V šolskem letu 2011/2012 smo v projektni skupini izbrali temo, ki jo lahko vzgojitelji obravnavajo pri predšolskih otrocih, in sicer podrobno po različnih dejavnostih z različnimi strategijami pridobivanja znanja. **Naša izhodiščna tema je naravoslovna, sicer pa se pri vseh omenjenih strokovnih modulih ta tema lahko uporabi za učenje prvih korakov v svet**

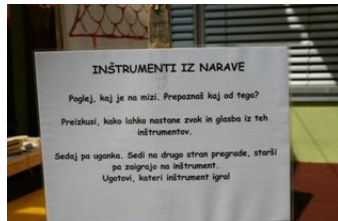
- *matematike,*
- *jezikovnega izražanja,*
- *likovnega ustvarjanja,*
- *učenje tujega jezika,*
- *kvalitetne didaktične igre.*

Pri veščinah sporazumevanja smo izbrale dvojice dijakinj, ki so skupaj s posamezno mentorico napisale podrobno pripravo za delo v vrtcu. Poskusile smo poiskati strategijo za otroke v predpisalnem in predbralnem obdobju, ki je še kako uporabna tudi v naslednjih obdobjih izobraževanja. V debatah smo se prepričale, da je naša strategija uporabna za poučevanje in hkrati samostojno učenje pri vseh predmetih kurikuluma v vrtcu. Ta strategija se imenuje OPIS in sovпада s pomenom besede.

Sestavile smo strategijo OPIS, ki je uporabna pri vseh predmetih kurikuluma, pri katerih dobijo vrtičkarji temeljna znanja.

- ⊙ 1. Opazovanje s podvprašanji

- ⊙ 2. poimenovanje delov organizma
- ⊙ 3. iskanje lastnosti k poimenovanim
- ⊙ 4. Sestavljanje kratkega besedila

OPIS KOT STRATEGIJA UČENJA JE NOVOST – INOVACIJA NA PODROČJU STRATEGIJ UČENJA, PREDVSEM ZA OTROKE V PREDPISALNEM OBDOBJU, UPORABNA PA JE TUDI V NADALJNJEM IZOBRAŽEVANJU.

NAČRT IZVAJANJA DEJAVNOSTI V VRTCU

Dvodnevno projektno (medpredmetno) učenje smo izvedle na naslednji način:

1. dan:

- ⊙ Otroci pri naravoslovju za otroke opazujejo različne organizme, se pogovarjajo.
- ⊙ V nadaljevanju opazujejo like, iz katerih so organizmi sestavljeni, in štejejo okončine.
- ⊙ Še isto dopoldne pri likovnem ustvarjanju sestavljajo različne organizme (like).

2. dan

- ⊙ Naslednji dan po opazovanju organizmov (slike) in ponavljanju predelane snovi s pomočjo Vennovega diagrama sestavljajo opis posameznega organizma.
- ⊙ Sledi prevajanje preprostega besedila v angleščino.
- ⊙ Za utrjevanje snovi sledi didaktična igra.

A JE RES ŽE KONEC?

Že od malega sem rada opazovala delo vzgojiteljic in kasneje učiteljic; njihov način razlaganja, uživetost v delo in njihovo veselje do otrok. Čeprav kot vsak otrok se nisem zavedala, da je takšno delo zahtevno, sem v poznejših letih začela dojemati bistvo tega poklica. To je poklic za življenje. To doseže samo vzgojitelj/-ica. On/-a postavi človeku temelje za vse.

Proti koncu osnovne šole smo se morali odločiti, na katero srednjo šolo se želimo vpisati. Takrat sem imela željo postati maserka ali snemalka. Ko pa sem šla na informativne dneve, so me te želje minile. Na voljo sem imela samo še sobotno dopoldne. Odločila sem se, da grem pogledat v Metliko. Njen zunanji videz mi sprva ni bil posebno všeč, ko pa sem stopila vanjo, me je prevzela njena preprostost in pozitivna energija. Tudi predstavitev dijakov višjih letnikov me je očarala. Po nekaj mesecih sem že sedela v klopih Srednje šole Metlika. Prvi letnik je bil zelo pester, zato je minil, kot bi mignil. Nekaj časa sploh nisem mogla dojeti, da se v tej šoli učimo že za naš morda bodoči poklic. Vsak dan smo spoznavali nove stvari, posebno pri strokovnih predmetih. Ko smo nadaljevali v višje letnike, je čas prišel teči bolj počasi. Prihajali so vzponi in padci. Velikokrat se je spreminjalo tudi število naših sošolk in sošolcev. Pogosto smo bili priča prepirom, smehu, žalosti in sreči. Zelo smo se veselili športnih tečajev, izletov, ekskurzij ter kulturnih dni. Tisti dnevi nikoli niso minili brez smeha in vragolij. V tretjem letniku pa smo z drugega konca Evrope dobili poseben enotedenski obisk naših vrstnikov. V sklopu projekta Comenius so nas obiskali dijaki srednje šole iz Latvije. V enem tednu smo postali pravi prijatelji. Dejavnosti, ki smo jih izvajali, so nas vse bolj povezale. Še isto jesen pa smo jih obiskali v Latviji. Tudi takrat smo se imeli zelo lepo in nepozabno. Slovo je bilo zelo težko, saj smo se zavedali, da je bilo to morda naše zadnje srečanje. Po tem potovanju smo se morali čimbolj posvetiti učenju in obveznemu opravljanju prakse v vrtcu. Tam smo teden za tednom spoznavali konkretno delo vzgojiteljice in pomočnice. Hkrati smo se v teh vlogah tudi preizkusili in dokazovali na treh nastopih. Sedaj nas na koncu te poti čaka še najpomembnejše – matura. Ne predstavljam si, da so ta štiri leta minila. Ne vem še, kakšen občutek bom imela, ko se bomo morale sošolke med seboj posloviti druge, zapustiti to šolo in začeti novo pot v življenju.

druga od

Erika Rozman, 4. a

Obvestilo

Po objavljenih uradnih rezultatih z državnega tekmovanja za Cankarjevo priznanje je **ZLATO** osvojila na Lucija Ovniček iz 4. a!

Iskrene čestitke!

Mentorica Marija Nemanič

Bralni klub 2011/12

Branje je najbolj ceneno in najbolj dragoceno potovanje

srečanje s pisateljem Dragom Jančarjem

V četrtek, 7. junija 2012, smo v Srednji šoli Metlika gostili slovenskega pisatelja, dramatika in esejista **Draga Jančarja**, ki se bo s svojimi najbolj prevajanimi romani nedvomno zapisal v slovensko zgodovino.

Na naši šoli imamo že deveto leto bralni klub, ki našim bralkam in bralcem omogoča zanimivo potovanje skozi čas in po različnih dogajalnih prostorih, vsekakor pa je najbolj vredno tisto »romanje« v samega sebe, ki človeku pomaga odkrivati lepote lastne globine in opozarja na nevarnosti, ki nam pretijo ob vsakdanjem -pretirano lahkotnem bivanju.

Drago Jančar nam je osvetlil ozadje nastanka romana *To noč sem jo videl*, odgovoril na mnoga vprašanja v zvezi s trpljenjem glavne književne osebe, kar je našim bralcem srečanje obarvalo precej doživeto. Vsekakor so vsi njegovi zgodovinski romani poglobljeno razmišljanje o antropoloških zakonitostih Slovencev, vendar pa sam zagotavlja, da so književni liki tudi in predvsem plod njegove domišljije.

Zvestim 36 bralkam in bralcem smo v sodelovanju z DPM Metlika s predsednico Vladko Škof ob zaključku srečanja podelili priznanja in knjižne nagrade.

Projekt Sto ljudi – sto čudi, junij 2012

Ogledali smo si film Masaker – kakšna ironija življenja v dvoje!

In to samo zaradi predsodkov in osebne nestrpnosti, sebičnosti ...

Imeli smo učno dejavnost na temo Drugačnosti, delavnico ustvarjalnega pisanja SLOGANOV (proti nestrpnosti). Nastali so slogani:

TUJCI MED DOMAČIMI – DOMAČI MED TUJCI

NE SODI – DA NE BOŠ OBSOJEN

Katarina Kostelec, 3. a

MEJA MED NARODI JE IZUM SEBIČNOSTI – NE BODI SEBIČEN ŠE TI

VSE VELIKE STVARI SO ZELO PREPROSTE – PRISLUHNI IN PODAJ ROKO

Anja Kopinič, 3. a

LJUBI ZEMLJO, SONCE, ŽIVALI, VSE LJUDI;

TAKO LAHKO SE NOVI -BOLJ PRAVIČNI – SVET RODI!

DELAJ TISTO, KAR JE PRAV - LJUBI!

Barbara Novak, 3. b

Ne bodi strahopeten – če si drugačen, si še bolj privlačen!

Delaj dobro vsem ljudem, ki jih spoznaš,

drevo življenja kajpak že imaš.

Prispevaj k zmanjševanju bede in nevednosti na tem svetu - »vsak človek je zase svet, čuden, svetel in lep«.

Predstave za otroke v Otroškem vrtcu Metlika (nagrade za najboljše predstave iz 2. in 3. letnikov – JIZ)

Tudi letos smo pri jezikovnem izražanju pripravili veliko predstav za otroke, in sicer 12 lutkovnih v tretjih letnikih in 11 predstav s konkretnimi igralci v drugih letnikih. Dijaki so v skupinah najprej napisali scenarij, ki smo ga večkrat

dodelali, vaje so imeli doma v lastni režiji, v šoli pa so nastopali konec maja. Izmed vseh so bile najboljše predstave:

1. Barbara Novak in Nina Barborič; Monika Juršič: ZVEZDA ŽELJA
2. Urška Gregorič, Anja Kopinič in Branka Vergo: KJE JE MOJ NOGAVIČEK?

3. Manca Šetina, Luka Kastrevc, Mateja Bučar, Tina Zupančič: MOJCA POKRACULJA

Vsak svojo predstavo so odigrali pred metliškimi vrtičkarji.

ZAKLJUČNA PRIREDITEV

SREDNJE ŠOLE METLIKA

Za konec šolskega leta smo pripravili glasbeno predstavo z naslovom Sapramiška po literarni predlogi Svetlane Makarovič. Mentorji so bili učitelji glasbe in instrumentov, za sceno in kostume pa je poskrbela prof. Matjašičeva.

V A B I L O

NA ZAKLJUČNO PRIREDITEV SREDNJE ŠOLE METLIKA

Ob koncu razgibanega šolskega leta 2011/12 vas

v sredo, 6. junija 2012, ob 19. uri
vabimo v Kulturni dom Metlika na
glasbeno predstavo

**ki so jo za vas pripravili dijaki SŠM z mentorji – učitelji
glasbe.**

Niso trdi samo orehi, včasih nam zobe zlomijo tudi lešniki ...

»Joj, kako boli! Pridite me potolažit!«

Dijaki in profesorji Srednje šole Metlika

**ŠOLSKO GLASILO
CICINOVICKE**

JUNIJ 2012

**Izdajatelj ŠOLSKI CENTER NOVO MESTO, SREDNJA ŠOLA
METLIKA**

**Uredniški odbor: ravnateljica BRANKA KLARIĆ, NATAŠA
KOLBEZEN, ALEKSANDRA MATJAŠIČ, Marija NEMANIČ**

UREDNIKA MARIJA NEMANIČ

Računalniško obdelala, dodala fotografije NATAŠA KOLBEZEN

Naslovnico oblikovala ALEKSANDRA MATJAŠIČ

Računalniško obdelala za tiskovino in svetovala LORENA MIHELAČ

Fotografije iz šolskega arhiva